

România liberă

COTIDIANUL CONSILIULUI NAȚIONAL AL FRONTULUI UNITĂȚII SOCIALISTE

Anul XXVIII nr. 8097

Miercuri

4 noiembrie 1970

6 pagini 30 bani

VIZITA TOVARĂȘULUI NICOLAE CEAUȘESCU ÎN R. S. F. IUGOSLAVIA PLECAREA DIN BUCUREȘTI

Marti dimineața a părăsit Capitala, plecând în R. S. F. Iugoslavia, tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretar general al Partidului Comunist Român, președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, care va face o vizită de prietenie în această țară, la invitația tovarășului Iosip Broz Tito, președintele Republicii Socialiste Federative Iugoslavia, președintele Uniunii Comunistilor din Iugoslavia.

Împreună cu tovarășul Nicolae Ceaușescu au plecat tovarășii: Ilie Verdet, membru al Comitetului Executiv, al Prezidiului Permanent al C.C. al P.C.R., prim-vicepreședinte al Consiliului de Miniștri, Emil Drăgănescu, membru al Comitetului Executiv al C.C. al P.C.R., vicepreședinte al Consiliului de Miniștri, Vasile Vlad, șef de secție la C.C. al P.C.R., și Nicolae Ecobescu, adjunct al ministrului afacerilor externe.

La plecare, pe aeroportul Băneasa, erau prezenți tovarășii Emil Bodnaraș, Paul Niculescu-Mizil, Gheorghe Pană, Virgil Trofin, Maxim Berghianu, Florian Dănilache, Constantin Drăgan, Janos Fazekas, Petre Lupu, Manea Mănescu, Dumitru Popa, Dumitru Popescu, Leonte Răutu, Gheorghe Stoica, Vasile Vilcu, Ștefan Voitec, Iosif Banc, Miron Constantinescu, Mihai Dalea, Mihai Gere, Ion Iliescu, Ion Ioniță, Vasile Patilinet, Ion Stănescu, vicepreședinte al Consiliului de Miniștri, membri ai C.C. al P.C.R., ai Consiliului de Stat și ai guvernului, conducători ai instituțiilor centrale și organizațiilor obștești.

La plecare, pe aeroportul Băneasa

te, Iosif Banc, Miron Constantinescu, Mihai Dalea, Mihai Gere, Ion Iliescu, Ion Ioniță, Vasile Patilinet, Ion Stănescu, vicepreședinte al Consiliului de Miniștri, membri ai C.C. al P.C.R., ai Consiliului de Stat și ai guvernului,

nescu, vicepreședinte al Consiliului de Miniștri, membri ai C.C. al P.C.R., ai Consiliului de Stat și ai guvernului,

conducători ai instituțiilor centrale și organizațiilor obștești. Au fost de față Bojidar Bu-

cumirici, însărcinat cu afaceri ad-interim al R. S. F. Iugoslavia la București, și membri ai Ambasadei Iugoslave.

SOSIREA LA KRANJ

KRANJ 3 — Trimisii speciali transmit: Marele centru industrial și cultural al Sloveniei, Kranj, împodobit sărbătorit, a făcut o entuziasmată primire tovarășului Nicolae Ceaușescu, care a sosit marti într-o vizită de prietenie în Iugoslavia.

La ora 11,30, ora locală, avionul prezidențial în care se afla tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretar general al Partidului Comunist Român, președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, avion ce a fost escortat de la trecerea frontierei de reactoare ale aviației militare iugoslave, a aterizat pe aeroportul Brnik, situat

la circa 6 km de frumosul oraș sloven Kranj, de la poalele munților cu creste înzăpezite Karavanki și Alpi Kamnici.

Împreună cu conducătorul partidului și statului nostru au sosit tovarășii Ilie Verdet, membru al Comitetului Executiv, al Prezidiului Permanent al C.C. al P.C.R., prim-vicepreședinte al Consiliului de Miniștri, Emil Drăgănescu, membru al Comitetului Executiv al C.C. al P.C.R., vicepreședinte al Consiliului de Miniștri, Vasile Vlad, șef de secție la C.C. al P.C.R., Nicolae Ecobescu, adjunct al ministrului afacerilor externe. Deasupra clădirii aeroportului fluturau steaguri iugoslave și române.

În întâmpinarea venit Iosip Broz Tito, președintele Republicii Socialiste Federative Iugoslavia, președintele Uniunii Comunistilor din Iugoslavia. Erau, de asemenea, pe aeroport Stane Dolant, membru al Biroului Executiv al Prezidiului U.C.I., Dušan Gligorjevič, membru al Voei Executive Federale, președintele părții iugoslave a Comisiei mixte de colaborare economică româno-iugoslavă, Sergei Kraiger, președintele Skupštinei Republicii Socialiste Slovenia, Franjo Popit, președintele C.C. al Uniunii Comunistilor din Slovenia, Stane Kavcic, președintele Voei Executive a Sloveniei, Iakša Petrici, adjunct al secretarului de stat pentru afacerile externe, Iso Njegovan, ambasadorul R. S. F. Iugoslavia la București. Erau prezen-

ti Vasile Șandru, ambasadorul Republicii Socialiste România la Belgrad, și membri ai ambasadei.

La coborirea din avion a tovarășului Nicolae Ceaușescu,

(Continuare în pag. a 3-a)

AU ÎNCEPUT CONVORBITURILE ÎNTRE PREȘEDINTELE NICOLAE CEAUȘESCU ȘI PREȘEDINTELE IOSIP BROZ TITO

În cursul după-amiezii de marti, la palatul rezidențial de la Brdo kod Kranj, au început

convorbirile oficiale între Nicolae Ceaușescu, secretar general al Partidului Comunist Român, președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România și Iosip Broz Tito, președintele Republicii Socialiste Federative Iugoslavia, președintele Uniunii Comunistilor din Iugoslavia.

În cadrul convorbirilor s-a făcut o largă trecere în revistă a raporturilor de prietenie și colaborare în continuă dezvoltare dintre cele două țări, s-a efectuat un schimb de păreri cu privire la problemele actuale ale vieții internaționale.

Convorbirile s-au desfășurat într-o atmosferă cordială, prietenească, de înțelegere reciprocă.

În pag. a 3-a

DINEU
OFICIAL
ÎN CINSTEA
PREȘEDINTELUI
NICOLAE
CEAUȘESCU

ADUNAREA FESTIVĂ CU PRILEJUL ANIVERSĂRII A 50 DE ANI DE LA GREVA GENERALĂ A MUNCITORILOR DIN ROMÂNIA

Marti după-amiază, la Ateneul Român a avut loc adunarea festivă, organizată de Comitetul municipal București al P.C.R., cu prilejul aniversării a 50 de ani de la greva generală a muncitorilor din România.

În prezidiul adunării au luat loc tovarășii Emil Bodnaraș, Paul Niculescu-Mizil, Gheorghe Pană, Virgil Trofin, Florian Dănilache, Janos Fazekas, Dumitru Popa, Gheorghe Stoica, Ștefan Voitec, vechi militanți ai mișcării muncitorești — Chivu Stoica, Constantin Pirvulescu, Anton Breitenhofer, acad. P. Constantinescu-Iași, C. Parachevescu-Bălăceanu, participanți la greva generală din 1920 — Marin Popa, State Ciuhurezu și Ion Felea, Valter Iosif, secretar al C.C. al U.T.C., Alexandrina Amza, muncitoare la Atelierele centrale I.T.B., Constantin Enache, muncitor la Uzinele „Electromagnetica”.

În sală se aflau tovarășii Maxim Berghianu, Constantin Drăgan, Petre Lupu, Manea Mănescu, Dumitru Popescu, Leonte Răutu, Vasile Vil-

cu, Iosif Banc, Miron Constantinescu, Mihai Dalea, Mihai Gere, membri ai Comitetului Central al Partidului Comunist Român, ai Consiliului de Stat și ai guvernului, conducători ai organizațiilor de masă și instituțiilor centrale, vechi militanți ai mișcării muncitorești, participanți la greva generală din 1920, academicieni și alți oameni de știință și cultură, generali și ofițeri, cadre didactice, reprezentanți și oameni muncii din întreprinderi bucureștene.

Adunarea festivă a fost deschisă de tovarășul Dumitru Popa, membru al Comitetului Executiv al C.C. al P.C.R., prim-secretar al Comitetului municipal București al P.C.R., primarul general al Capitalei, care a arătat, între altele, că evocarea grevei generale proiectează o puternică lumină asupra evenimentelor de mare importanță social-politică și i-

deologică ce au precedat crearea partidului al cărui glorios semicentenar va fi în curând sărbătorit. Aniversarea grevei generale a muncitorilor din România din anul 1920 — a subliniat vorbitorul — este totodată un prilej de cinstită a glorioaselor tradiții ale mișcării noastre muncitorești, a drumului eroic strădat în înfruntarea intereselor vitale ale poporului român, a năzuințelor sale cele mai înalte.

Despre cea de-a 50-a aniversare a grevei generale din 1920 a vorbit tovarășul Ștefan Voitec, membru al Comitetului Executiv al C.C. al P.C.R., președintele Marii Adunări Naționale.

Cuvîntarea a fost subliniată în repetate rânduri cu puternice aplauze.

După adunarea festivă, conducători ai partidului și statului nostru s-au întreținut cu participanții la greva generală a muncitorilor din 1920. (Agerpres)

În pagina a 2-a :

CUVÎNTAREA TOVARĂȘULUI ȘTEFAN VOITEC

Un puternic sector al producției bunurilor de consum INDUSTRIA LOCALĂ ÎȘI PREGĂTEȘTE BILANȚUL ACESTUI CINCINAL

După județele Argeș și Bacău, un alt județ, Bihorul, și-a anunțat ieri succesele întreprinderilor sale de industrie locală: realizarea integrală a planului cincinal cu două luni înainte de termen. Pînă la sfîrșitul anului, întreprinderile Direcției de industrie locală din județul Bihor vor realiza peste plan produse în valoare de 160 milioane de lei, din care o mare parte cu destinația export sau fondul pieții.

În multe alte județe care au anunțat pînă acum realizarea cincinalului la producția globală industrială, o contribuție însemnată au adus-o și întreprinderi ale industriei locale. Din calculele preliminare pe care le-au făcut specialiștii Comitetului de Stat pentru Economia și Administrația Locală (C.S.E.A.L.), bazate pe realizările obținute în cele zece luni care au trecut din acest an, rezultă că, în acest sector al industriei locale, la producția globală industrială vor fi obținute peste plan produse în valoare de circa 1,5 miliarde lei. Numai în acest an vor fi livrate către fondul pieței produse peste plan în valoare de 190 milioane lei, la care se adaugă cele peste 90 milioane lei ce vor fi înregistrate la producția de mobilă.

Desigur, perspectivele sînt frumoase: bilanțul pe acest an și pe cincinal va fi pozitiv. Ne-a interesat, însă, să aflăm ce rezultate se vor obține la indicatorul „producția în unități naturale”, știind că industria locală este unul din principalii producători de cărămizi și blocuri ceramice, mobilă, prefabricate din beton și țesături.

— Producția de cărămizi, ne-a răspuns ing. I. CHIRILESCU, vicepreședinte al CSEAL, care numai în acest an se ridică la 396 milioane bucăți depășind cu mult prevederile cincinalului va fi integral realizată. La ora actuală întîmpinăm însă unele greutăți din partea beneficiarilor care nu ridică la timp cărămida contractată. Multe unități ale industriei locale raportează în aceste zile însemnate stocuri la acest produs, fapt care le stîngherește în desfășurarea în continuare a producției (unitatea din Găești — județul Dimbovița, 4 milioane bucăți, Dornești — Suceava, 1 milion, Chitila — Ilfov, 1 milion etc.). În total, stocul de cărămizi existent în întreprinderile industriale locale depășește 20 milioane bucăți.

— O asemenea situație surprinde cu atît mai mult, cu cît se știe că același for-

tutel — consiliul popular județean — coordonează și producătorul și constructorul. Măsurile ce se impun ar fi normale să fie luate pe plan local.

— În unele județe există părerea că nu e rău să avem aceste stocuri...

— Atunci cînd nu sînt necesare, menținerea lor

CONST. AMARIEȚI

(Continuare în pag. a 5-a)

FAPTE ȘI OAMENI

Un mesaj din Oceanul Indian

S-a luminat de ziua. Cerul acoperit de nori groși. Vîntul puternic și rece. Cargoul „București” naviga în sudul Oceanului Indian cu direcția Japonia. Comandantul Victor Rădulescu s-a sculat mai devreme ca de obicei și acum stătea pe punte privind la valurile usoare care se înălțau în fața navei. S-a uitat la ceas. Era abia 4. „La ora asta — gîndea el — la Constanța este seară. Copiii și soția mea privesc poate la televizor sau se pregătesc de culcare”. Deodată, gîndurile îi fură întrerupte de un miros neplăcut. Pe coșul cargoului teșea un fum intens. S-a dat imediat alarma. În cîteva minute, toți marinarii erau în pîicioare. Mecanicii Gh. Leucă și Ștefan Mihalcea, coborînd

ION POPOVICI

(Continuare în pag. a 5-a)

Secretul reușitei: IDEI NOI, INOVAȚII, PREOCUPAREA PENTRU CALITATE ȘI MODERN...

• Un nume familiar : Guban • Capacitatea de producție s-a mărit de 850 de ori • De la un angajat la 2 200 • O expoziție magică

Dacă-ți trece prin minte să-l întreb pe Blaziu Guban cîți ani are — pentru că numele lui îl e familiar de prea multă vreme — îi place să răspundă surîzînd :

— După calendar se măsoară vîrsta ? Am optzeci de ani de muncă și mai contez pe vreo cîțiva ca să-mi aduc planurile la îndeplinire.

Bineînțeles, faci ochii mari, protestezi, nicidecum de formă, și nu știi cum să-l convingi pe bărbatul energetic din fața ta care respiră inteligentă creație și transmite un curent de vitalitate puțin obișnuit, că nu pare, că nu se poate. El suride iar și-ți spune :

— Am luptat de cînd mă știu pentru cele opt ore de muncă. Am luptat pentru alții, pentru că pentru mine am omis să cer opt ore. De aceea, îmi socotesc viața după cel puțin 16 ore de muncă, și asta zi de zi.

— Poate vrei să le dezvăluie și altora secretul reușitei dv. și a întreprinderii pe care o conduceți.

— Credeți că există un secret ? Nu m-am gîndit că ar fi un secret.

— Talentul ?

— Poate. Da, de bună seamă talentul. Dar să știți că nu e de ajuns. Ideile noi, invențiile, inovațiile, preocuparea pentru calitate, pentru modern — prin modern înțeleg restructurarea întregii concepții în tipare mereu noi, ca un computer în permanentă reprogramat, fără a pierde o secundă legătura cu necesitățile, recalculîndu-ți mereu forțele pe măsura aliatului, veșnic adversar, consumatorul. Toate acestea se realizează după cele opt ore de muncă efectivă, în liniștea teribilă a spaimei de a nu fi făcut totul. În liniștea permanentă a căutărilor, a goanei după mereu mai aproape de perfecțiune.

— Totuși, secretul reușitei...

— Nu știu dacă poate fi numit secret. Dar în fiecare milimetru de piele, de material, de

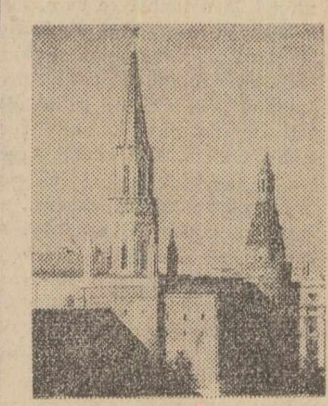
MAIA BELCIU

(Continuare în pag. a 5-a)

CORRESPONDENȚĂ
DIN MOSCOVA
DE LA LAURENȚIU DUȚĂ

CENTRALA
ATOMO-
ELECTRICĂ
DE LA
NOVOVORONEJ

(Pag. a 5-a)

Tovarășii Nicolae Ceaușescu și Iosip Broz Tito, la sosirea pe aeroportul Brnik de lângă Kranj

ADUNAREA FESTIVĂ CU PRILEJUL ANIVERSĂRII A 50 DE ANI DE LA GREVA GENERALĂ A MUNCITORILOR DIN ROMÂNIA CUVÎNTAREA TOVARĂȘULUI ȘTEFAN VOITEC

Aniversăm 50 de ani de la greva generală din octombrie 1920 — a spus vorbitorul — una din cele mai glorioase pagini din istoria luptelor revoluționare ale proletariatului din România împotriva regimului burghez-moșieresc, pentru o viață mai bună, pentru libertăți democratice și progres social. Greva generală, de acum cinci decenii, reprezintă punctul culminant al luptelor sociale care au cuprins țara noastră în perioada următoare primului război mondial, cea dintâi acțiune de mare amploare a clasei muncitoare desfășurată pe cuprinsul întregii țări. Clasa muncitoare s-a afirmat și cu acest prilej drept forță socială cea mai înaltă a societății, a demonstrat hotărârea ei de a impune rezolvarea, în interesul tuturor celor ce muncesc, a problemelor fundamentale ale societății românești, capacitatea sa de a conduce destinele poporului, afirmându-se ca o prezență activă în marile fronturi ale revoluției revoluționare anticapitaliste pe plan internațional.

Această mare bătălie de clasă, care a zguduit puternic ordinea burgheză-moșierescă, a fost expresia maturizării politice a clasei noastre muncitoare, contribuind totodată la îmbogățirea considerabilă a experienței sale de luptă. Prin învățămintele pe care le-a primit, greva generală a accelerat procesul de clarificare ideologică și politică din mișcarea muncitorească, proces a cărui înclinare a constituit-o crearea Partidului Comunist Român.

Evocarea grevelor generale din 1920 se înscrie în largile acțiuni cu caracter politic și ideologic care au loc în timpurile noastre glorioase jubileu al semicentenarului Partidului Comunist Român. Aniversând acest moment important din istoria mișcării noastre muncitorești, ca și altele evenimente din hronica luptelor de eliberare socială și națională purtate de oamii țării, partidul nostru comunist cinstește marile tradiții revoluționare ale poporului, minunatele fapte istorice ale forțelor sociale înalte care au luptat, fără pragmă, pentru propăgirea patriei, pentru cauza socialismului și comunismului.

Afirmându-se în arena istoriei încă la mijlocul secolului trecut, într-o perioadă de profunde frământări sociale, clasa noastră muncitoare este continuată de luptele duse de poporul român, de-a lungul milenarilor sale existente, împotriva împărașilor și a dominației străine, pentru libertate și dreptate socială, pentru unitate de stat și eucerirea neamului patriei, pentru asigurarea dezvoltării neîntrerupte a societății pe aceste meleaguri. Bogată în acțiuni mărețe și evenimente politice de largă rezonanță internă și internațională, istoria mișcării muncitorești evidențiază rolul clasei muncitoare de viitoare forță motrice a progresului românesc, atașamentul său nemărginit față de ideile socialismului, față de cauza independenței și suveranității patriei. Proletariatul român s-a ridicat cu neînfrângere împotriva exploataților și asuprii burghezo-moșieresci, pentru obținerea unor condiții mai bune de viață, a unor drepturi și libertăți pe măsura luptei pe care îl ocupă în producția materială, fiind exponentul fidel al intereselor vitale ale celor mai largi păături sociale.

Împunându-se greva generală a muncitorilor tipografi și offsetiști bucureșteni din anul 1888, marile greve ale muncitorilor din industria minieră de la sfârșitul secolului al XIX-lea, greva generală pe întreaga Transilvania a feroviarilor din 1904, grevele generale ale muncitorilor din București, Braila, Ploiești din anii 1907-1912, luptele eroice ale maselor exploatare din Galați din luna 1916 — ca să amintim doar pe cele mai semnificative — sînt tot atâtea mărturii ale capacității de luptă, ale patriotismului și internaționalismului clasei muncitoare din România. În aceste aspre lupte de clasă cu forțele capitalului s-a câștigat proletariatul român, au crescut potențialul și experiența sa revoluționară, gradul de organizare a rindurilor sale, conștiința sa politică și maturitatea sa ideologică.

Avîntul revoluționar care a cuprins țara în perioada 1918-1920, treaptă mai înaltă a luptei de clasă, a fost generat de situația social-economică și politică creată în România la sfârșitul primului război mondial. Manifestare puternică a contradicțiilor imperialismului, războiul provoca în țara noastră uriașe distrugerii materiale și enorme pierderi de vieți omenești. Grelele consecințe ale războiului erau agravate de represiunile și abuzurile sâvșite de autoritățile și trupele Puterilor Centrale, care ocupaseră

timp de doi ani o mare parte a teritoriului românesc; jafurile coteropitorilor, sistematic organizate, au secătuit literalmente țara. Toate acestea au avut ca urmare dezorganizarea activității economice, fapt care s-a răsfrînt dureros asupra condițiilor de trai ale oamenilor muncii de la orașe și sate. Șomajul și specula, felurile amenzi, au înrăutățit mult situația materială a clasei muncitoare, au redus nivelul ei de trai. În același timp, lipsa de pămînt și inventar agricol, ca și nivelul ridicat al prețurilor produselor industriale apăsau din greu asupra tărmului muncitor. Consecințele acestor stări de lucruri, în neconțință agravare, se repercutau și asupra altor categorii ale populației — micii meseriași, cea mai mare parte a intelectualității.

În aceste condiții se dezvoltă impetușul luptă revoluționară, odată cu intensificarea procesului de reorganizare politică și sindicală, a muncitorilor și întăririi continuu aripa de stînga din Partidul Socialist, determinînd o linie tot mai pronunțată antiimperialistă, revoluționară. Erau continuuate, astfel, vechile tradiții ale partidului, care, încă înainte de război se situase în rîndul partidelor și grupărilor de stînga din internațională a II-a, apoi al curentului zimmerwaldian, îndreptat împotriva războaiului imperialist.

O puternică influență asupra desfășurării luptelor sociale din România au avut victoria Marii Revoluții Socialiste din Octombrie, crearea primului stat socialist din lume. Ideile marii Octombrie au răscolit profund conștiința clasei muncitoare, a maselor populare, înfocându-le în lupta pentru realizarea năzuirilor de eliberare națională și socială, de libertate și progres. După cum este știut, oamenii muncii din România au salutat, din primul moment, victoria epocală a proletariatului rus, s-au solidarizat activ cu Revoluția din Octombrie, au participat la apărarea cu arma în mînă a tinerei puteri sovietice, făcînd dovada unui înalt și consecvent spirit internaționalist.

În împrejurările internaționale determinate de victoria Marii Revoluții Socialiste din Octombrie, de prăbușirea imperiului habsburgic și creșterea frământărilor în primăvara anului 1920, lupta noastră muncitoare a putut înfrunța prin lupta maselor populare din România, idealul care a înfocșit de veacuri poporul nostru — realizarea statului național unitar. Unirea din 1918 a deschis noi căi de dezvoltare a națiunii române, a creat condiții prietene propășirii social-economice a țării, în folosul maselor largi ale populației. Dar burghezia și moșieria au folosit acest act pentru întărirea dominației lor de clasă, intensificînd exploatarea, măsurile represive împotriva mișcării revoluționare a maselor muncitoare — forța hotărîtoare a realizării unității de stat și a progresului românesc.

În perioada puternicelor mișcări sociale care au cuprins România, București, avînd o mare concentrare proletară, au devenit centrul de unde a pornit semnalul marilor acțiuni muncitorești. În ziua de 14 noiembrie 1918, apăsuse pe străzile Capitalei ziarul intitulat „Trăiască Socialismul!”. Era un strigăt de bucurie, țîșnit din mijlocul poporului român, era un steag de luptă. A urmat apoi puternica demonstrație a muncitorilor din Capitală din ziua de 18 decembrie 1918, reprimată sâlbatic de guvernul liberal, demonstrație care s-a înscris în istoria patriei ca o eroică ridicare împotriva opresiunii capitaliste.

În pofida represiunii de la 13 decembrie 1918, muncitorimea participa activ la luptele revendicative, îngroșa baza de masă a partidului socialist și a sindicatelor, dar forța și avînt acțiunii lor revoluționare. Un moment de o semnificație deosebită l-a constituit greva muncitorilor petrolisti din Valea Prahovei din vara anului 1919, care a generat o vastă solidaritate de clasă. În același timp, credincioșii vechilor sale tradiții internaționaliste, proletariatul din România a organizat puternica grevă din 21 iunie 1919 în semn de solidaritate cu Rusia Sovietică și cu Republica Ungară a Săturilor.

Prin grevele și demonstrațiile de masă, prin alte forme de luptă, clasa muncitoare a reușit să impună satisfacerea unor însemnate revendicări sociale-politice. Toate acestea au întărit încrederea sa în propriile forțe, au exercitat o influență mobilizatoare asupra maselor neproletare care defăsurau, de asemenea, acțiuni revoluționare împotriva exploataților și a regimului reacționar burghez-moșieresc. Puternice frământări au cuprins țărînimea ho-

tărîță să impună înființarea reformei agrare. S-au extins mișcările cu caracter revoluționar în armată. Succesele de răsunet înregistrate de mișcarea socialistă în campaniile electorale din acest an, cînd au fost aleși un număr însemnat de reprezentanți socialiști în parlamentul țării erau o expresie profund grăitoare a stărilor de spirit clocotitoare de care erau animate muncitorimea, toate păturile sociale oropsite.

Clasele conducătoare, care-și vedeau amenințată privilegiile, au hotărît să treacă la contraofensivă împotriva mișcării muncitorești. Adus la crîmă țării, la 13 martie 1920, guvernul de mină forțe, prezidat de generalul Averescu a trecut la măsurile de stăvîlire a mișcării muncitorești, de interdicție a grevelor, înfrînșării, desființarea consiliilor muncitorești, reintroducerea găzilor militari de fabrică, reinstaurarea cenzurii și înăsprirea stărilor de asediu.

Clasa muncitoare a răspuns măsurilor reacționare ale guvernului printr-o nouă și vișoasă intensificare a luptelor. Mișcările greviste se desfășurau val după val, cuprînzînd toate regiunile țării și toate detașamentele importante ale clasei muncitoare. Începînd din august 1920, în toate centrele muncitorești din țară au loc greve generale locale împotriva legii pentru reglementarea conflictelor de muncă, măsură draconică luată de clasele stăpînitore pentru a stăvili mișcarea grevistă. Ideea organizării unei greve generale pe țară, ca o formă mai înaltă și mai eficientă de luptă, era tot mai mult îmbrățișată de întreaga muncitorime.

În fruntea celor care se pronunțau pentru greva generală și acțiunilor efective pentru pregătirea ei s-au aliat militanți și activiști ai organizațiilor socialiste și sindicale între care George Cristescu, Constantin Iavănu, Alexandru Constantin, Mihail Gheorghiu-Bujor, Constantin Mănescu, Al. Dobrogeanu-Gherea, Iancu Olteanu, Constantin Popovici, Iliu Moscovici, Pandele Becheanu, Elena Filipovici, George M. Vasilescu-Vasile, David Fabian, Alexandru Pătruțescu, George Teodorescu, Theodor Iordăchescu, Dumitru Grofu, Beate Filipovici, Gheorghe Stoica, Ion Ciopanu, Bazăr Măgăluș, Eugen Rozvan, Koloman Muller, Carol Bartha, Petre Constantinescu-Iasi, Zaharia Tanase, Ion Elena, Mihail Crăciun, Iosif Ciser, dr. H. Aroneanu, Iancu Iliescu, Titu Alban, Victor Brătăleanu și mulți alții.

Programul de revendicări al grevei generale, adoptat la întrunirea din 11 noiembrie 1920, Consiliul General al Partidului Socialist și a Comisiei generale a sindicatelor, cuprîndea, în respectarea drepturilor muncitorilor la asociere, recunoașterea delegaților și consilierilor muncitorești din toate întreprinderile; retragerea armatei din fabrică și suspendarea legii pentru reglementarea conflictelor colective de muncă, desființarea stărilor de asediu și a cenzurii — cerințe de interes major pentru clasa muncitoare și masele largi ale poporului. Conducerea mișcării socialiste și sindicale avertiza guvernul că dacă nu vor fi satisfăcute revendicările cerute, „muncitorimea din întreaga țară va fi chemată ca printr-o grevă generală să obțină toate aceste drepturi și libertăți de care sînt legate interesele ei cele mai vitale”.

Programul de revendicări înaintat guvernului, hotărîrea de a declara greva generală au avut un puternic ecou în toate straturile sociale. Personalități de seamă ale vieții politice românești, printre care Nicolae Jorga, dr. N. Bupu, Gala Galaction, prof. dr. C. I. Parhon, N. D. Cocea, Octav Băncilă și alții, au luat poziție față de atitudinea rigidă și veneratorie a guvernului Averescu, exprimîndu-și simpatia și aprobarea față de dreptele cerințe ale muncitorimii. Într-un articol intitulat semnificativ „Cererile socialiste”, Nicolae Jorga, la 19 octombrie 1920, scria: „Cererile înseși necesită a fi cercetate. Și, cercetîndu-le, ajungi la o încheiere care, fără a legaliza procedura sindicatelor îi dă acea sancțiune morală care nu depinde de consecințele unui act, ci de principiile lui. Într-un cuvînt, se cere d-lor Trancu, Averescu, Argetoianu și celorlalți să revină asupra unei politici de abuzuri, să intre ei în lege și pe lîngă aceasta să realizeze măcar o parte din făgăduielile pe care de atîtea ori înșiși domniile lor le-au făcut, știindu-le firești”.

La 20 octombrie 1920, în urma refuzului brutal, provocator, al guvernului de a-și satisface revendicările, muncitorimea din întreaga țară declară greva generală. Ca o înfățișare chemare la luptă au răsunat cuvintele manifestului Comitetului Executiv al Partidului Socialist și al Comisiei generale a sindicatelor: „De azi, toată muncitorimea, de la un capăt la altul al țării, a intrat în grevă... Muncitorimea din România, a intrat azi în lupta cea mai mare pe care a dus-o vreodată. Din această luptă ea va ieși — ca va trebui să iasă victorioasă, pentru că dreptatea este de partea ei. Greva generală de azi este greva muncii împotriva parasismului, este greva flămînzilor împotriva imbușărilor, este greva cinstei împotriva necinstei și a jafului... Trăiască greva generală! Trăiască socialismul!”

Deși nu a dus la satisfacerea tuturor revendicărilor muncitorimii, greva generală din octombrie 1920 a reprezentat un moment hotărîtor spre o nouă ascensiune a mișcării muncitorești, care s-a continuat în viața politică și socială a țării. Ea a constituit o viguroasă și eroică bătălie de clasă a tuturor muncitorilor din România, dîrîr revoluționară și lănelă el industrială. Una dintre caracteristicile cele mai importante ale grevei generale a fost împletirea organică a revendicărilor economice cu cele politice. Clasa muncitoare, conștientă de rolul ei istoric, s-a ridicat nu numai pentru eucerirea unor condiții mai bune de muncă și de viață, ci și pentru dobîndirea unei largi libertăți politice acțiunînd în numele întregului popor, pentru înfrîngerea politică a cercurilor reacționare dominante și imprimarea unui curs democratic în dezvoltarea României.

Burghezia și moșierimea și-au dat seama că oprirea grevei generale nu însemna înfrîngerea clasei muncitoare și, cu atât mai puțin, lichidarea mișcării revoluționare din România. Somnificînd în acest sens sinte aperele înveterate ale reacționarilor Argetoianu, pe atunci ministru de interne: „Lupta împotriva grevei este adevărată și zile din ce în ce mai grele ne așteaptă. O știm cu toții la Interne. Conducătorii comunisti exploatează procesul de clarificare a poziției grevei, ei nu se gîndeau o clipă să se dea bătăi”. Însemnătatea luptelor greviste din octombrie 1920 a demonstrat că muncitorimea nu numai că a reușit să înfrîngă, urmiările lor răsfrîngîndu-se pozitiv asupra întregii dezvoltări a mișcării muncitorești din România.

Baza experienței grevei generale a constituit o clarificare politică-ideologică din rîndurile mișcării muncitorești s-a intensificat. Clasa muncitoare a înțeles că vechiul partid socialist, tactica preconizată de el și modul său de organizare nu mai corespundea cerințelor noi etape, că pentru a putea acționa cu succes împotriva claselor exploatare, se impunea ca acest partid să fie profund înnoit, transformat și dezvoltînd tot ce era pozitiv în experiența și tradițiile de luptă ale Partidului Socialist, noul partid trebuia să-și așeze întreaga activitate pe temelia de granit a învățăturii marxist-leniniste, să adopte o politică consecvent revoluționară, să se organizeze în așa fel încît să poată acționa ca detașament de avangardă al clasei muncitoare, capabil să o conducă în lupta pentru emanciparea ei și a întregului popor. Exprîmînd frîmintările din acel timp, din rîndurile clasei muncitoare, ziarul „Socialismul” — redeschiderea sediliilor organizațiilor muncitorești, constituirea unei oamii superioare de arbitraj care să soluționeze revendicările muncitorești.

Trăiește, desigur, remarcat că în organizarea și conducerea grevei s-au manifestat unele săbișnuri, ca rezultat al lipsei de omogenitate din conducerea partidului socialist, al existenței unor concepții și practici reformiste. Bozina, „În timpul grevei toată lumea stă acasă, nu se face nici o demonstrație”, a dus, după cum se știe, la săbișnirea rezistenței muncitorimii, a înlesnit pulverizarea forței acțiunii greviste. Conducerea partidului socialist și a sindicatelor, reflectînd orientarea elementelor oportuniste, a chemat muncitorimea să înceteze greva. Dar în multe localități, acolo unde în fruntea comitetelor de grevă se aflau elemente revoluționare, muncitorii au continuat lupta plină spre mijlocul lunii noiembrie, hotărîți să impună satisfacerea deplină a revendicărilor lor vitale.

Lupta justă a oamenilor muncii s-a bucurat de largă simpatie a opiniei publice. O puternică mișcare de solidaritate cu cei arestați și întemnițați, de protest împotriva samavolniciei guvernului s-a afirmat în întreaga țară, cuprînzînd alături de muncitori, păturile neproletare — intelectualii, memoria, funcționarii. În apărarea greviștilor, la nenumărate procese care li s-au intentat, au acționat juriști de vază ca Radu Rosetti, Dem. Dobrescu, Gr. Junjan, C. G. Costaforu, N. D. Cocea, Vasilescu-Nottara, C. Paraschivescu-Bălăceanu, Băureanu Danea și alții. Ecoul solidarității cu greviștii a răzbătut și în Parlament, unde, pe lîngă deputații socialiști, au exprimat proteste o serie de personalități politice burgheze, cu vederi democratice. Ca una dintre cele mai de seamă acțiuni din acea vreme ale proletariatului internațional, greva generală a determinat manifestări de solidaritate în numeroase țări ale lumii.

Deși nu a dus la satisfacerea tuturor revendicărilor muncitorimii, greva generală din octombrie 1920 a reprezentat un moment hotărîtor spre o nouă ascensiune a mișcării muncitorești, care s-a continuat în viața politică și socială a țării. Ea a constituit o viguroasă și eroică bătălie de clasă a tuturor muncitorilor din România, dîrîr revoluționară și lănelă el industrială. Una dintre caracteristicile cele mai importante ale grevei generale a fost împletirea organică a revendicărilor economice cu cele politice. Clasa muncitoare, conștientă de rolul ei istoric, s-a ridicat nu numai pentru eucerirea unor condiții mai bune de muncă și de viață, ci și pentru dobîndirea unei largi libertăți politice acțiunînd în numele întregului popor, pentru înfrîngerea politică a cercurilor reacționare dominante și imprimarea unui curs democratic în dezvoltarea României.

Burghezia și moșierimea și-au dat seama că oprirea grevei generale nu însemna înfrîngerea clasei muncitoare și, cu atât mai puțin, lichidarea mișcării revoluționare din România. Somnificînd în acest sens sinte aperele înveterate ale reacționarilor Argetoianu, pe atunci ministru de interne: „Lupta împotriva grevei este adevărată și zile din ce în ce mai grele ne așteaptă. O știm cu toții la Interne. Conducătorii comunisti exploatează procesul de clarificare a poziției grevei, ei nu se gîndeau o clipă să se dea bătăi”. Însemnătatea luptelor greviste din octombrie 1920 a demonstrat că muncitorimea nu numai că a reușit să înfrîngă, urmiările lor răsfrîngîndu-se pozitiv asupra întregii dezvoltări a mișcării muncitorești din România.

Baza experienței grevei generale a constituit o clarificare politică-ideologică din rîndurile mișcării muncitorești s-a intensificat. Clasa muncitoare a înțeles că vechiul partid socialist, tactica preconizată de el și modul său de organizare nu mai corespundea cerințelor noi etape, că pentru a putea acționa cu succes împotriva claselor exploatare, se impunea ca acest partid să fie profund înnoit, transformat și dezvoltînd tot ce era pozitiv în experiența și tradițiile de luptă ale Partidului Socialist, noul partid trebuia să-și așeze întreaga activitate pe temelia de granit a învățăturii marxist-leniniste, să adopte o politică consecvent revoluționară, să se organizeze în așa fel încît să poată acționa ca detașament de avangardă al clasei muncitoare, capabil să o conducă în lupta pentru emanciparea ei și a întregului popor. Exprîmînd frîmintările din acel timp, din rîndurile clasei muncitoare, ziarul „Socialismul” — redeschiderea sediliilor organizațiilor muncitorești, constituirea unei oamii superioare de arbitraj care să soluționeze revendicările muncitorești.

Trăiește, desigur, remarcat că în organizarea și conducerea grevei s-au manifestat unele săbișnuri, ca rezultat al lipsei de omogenitate din conducerea partidului socialist, al existenței unor concepții și practici reformiste. Bozina, „În timpul grevei toată lumea stă acasă, nu se face nici o demonstrație”, a dus, după cum se știe, la săbișnirea rezistenței muncitorimii, a înlesnit pulverizarea forței acțiunii greviste. Conducerea partidului socialist și a sindicatelor, reflectînd orientarea elementelor oportuniste, a chemat muncitorimea să înceteze greva. Dar în multe localități, acolo unde în fruntea comitetelor de grevă se aflau elemente revoluționare, muncitorii au continuat lupta plină spre mijlocul lunii noiembrie, hotărîți să impună satisfacerea deplină a revendicărilor lor vitale.

Lupta justă a oamenilor muncii s-a bucurat de largă simpatie a opiniei publice. O puternică mișcare de solidaritate cu cei arestați și întemnițați, de protest împotriva samavolniciei guvernului s-a afirmat în întreaga țară, cuprînzînd alături de muncitori, păturile neproletare — intelectualii, memoria, funcționarii. În apărarea greviștilor, la nenumărate procese care li s-au intentat, au acționat juriști de vază ca Radu Rosetti, Dem. Dobrescu, Gr. Junjan, C. G. Costaforu, N. D. Cocea, Vasilescu-Nottara, C. Paraschivescu-Bălăceanu, Băureanu Danea și alții. Ecoul solidarității cu greviștii a răzbătut și în Parlament, unde, pe lîngă deputații socialiști, au exprimat proteste o serie de personalități politice burgheze, cu vederi democratice. Ca una dintre cele mai de seamă acțiuni din acea vreme ale proletariatului internațional, greva generală a determinat manifestări de solidaritate în numeroase țări ale lumii.

Deși nu a dus la satisfacerea tuturor revendicărilor muncitorimii, greva generală din octombrie 1920 a reprezentat un moment hotărîtor spre o nouă ascensiune a mișcării muncitorești, care s-a continuat în viața politică și socială a țării. Ea a constituit o viguroasă și eroică bătălie de clasă a tuturor muncitorilor din România, dîrîr revoluționară și lănelă el industrială. Una dintre caracteristicile cele mai importante ale grevei generale a fost împletirea organică a revendicărilor economice cu cele politice. Clasa muncitoare, conștientă de rolul ei istoric, s-a ridicat nu numai pentru eucerirea unor condiții mai bune de muncă și de viață, ci și pentru dobîndirea unei largi libertăți politice acțiunînd în numele întregului popor, pentru înfrîngerea politică a cercurilor reacționare dominante și imprimarea unui curs democratic în dezvoltarea României.

Burghezia și moșierimea și-au dat seama că oprirea grevei generale nu însemna înfrîngerea clasei muncitoare și, cu atât mai puțin, lichidarea mișcării revoluționare din România. Somnificînd în acest sens sinte aperele înveterate ale reacționarilor Argetoianu, pe atunci ministru de interne: „Lupta împotriva grevei este adevărată și zile din ce în ce mai grele ne așteaptă. O știm cu toții la Interne. Conducătorii comunisti exploatează procesul de clarificare a poziției grevei, ei nu se gîndeau o clipă să se dea bătăi”. Însemnătatea luptelor greviste din octombrie 1920 a demonstrat că muncitorimea nu numai că a reușit să înfrîngă, urmiările lor răsfrîngîndu-se pozitiv asupra întregii dezvoltări a mișcării muncitorești din România.

Baza experienței grevei generale a constituit o clarificare politică-ideologică din rîndurile mișcării muncitorești s-a intensificat. Clasa muncitoare a înțeles că vechiul partid socialist, tactica preconizată de el și modul său de organizare nu mai corespundea cerințelor noi etape, că pentru a putea acționa cu succes împotriva claselor exploatare, se impunea ca acest partid să fie profund înnoit, transformat și dezvoltînd tot ce era pozitiv în experiența și tradițiile de luptă ale Partidului Socialist, noul partid trebuia să-și așeze întreaga activitate pe temelia de granit a învățăturii marxist-leniniste, să adopte o politică consecvent revoluționară, să se organizeze în așa fel încît să poată acționa ca detașament de avangardă al clasei muncitoare, capabil să o conducă în lupta pentru emanciparea ei și a întregului popor. Exprîmînd frîmintările din acel timp, din rîndurile clasei muncitoare, ziarul „Socialismul” — redeschiderea sediliilor organizațiilor muncitorești, constituirea unei oamii superioare de arbitraj care să soluționeze revendicările muncitorești.

Trăiește, desigur, remarcat că în organizarea și conducerea grevei s-au manifestat unele săbișnuri, ca rezultat al lipsei de omogenitate din conducerea partidului socialist, al existenței unor concepții și practici reformiste. Bozina, „În timpul grevei toată lumea stă acasă, nu se face nici o demonstrație”, a dus, după cum se știe, la săbișnirea rezistenței muncitorimii, a înlesnit pulverizarea forței acțiunii greviste. Conducerea partidului socialist și a sindicatelor, reflectînd orientarea elementelor oportuniste, a chemat muncitorimea să înceteze greva. Dar în multe localități, acolo unde în fruntea comitetelor de grevă se aflau elemente revoluționare, muncitorii au continuat lupta plină spre mijlocul lunii noiembrie, hotărîți să impună satisfacerea deplină a revendicărilor lor vitale.

Deși nu a dus la satisfacerea tuturor revendicărilor muncitorimii, greva generală din octombrie 1920 a reprezentat un moment hotărîtor spre o nouă ascensiune a mișcării muncitorești, care s-a continuat în viața politică și socială a țării. Ea a constituit o viguroasă și eroică bătălie de clasă a tuturor muncitorilor din România, dîrîr revoluționară și lănelă el industrială. Una dintre caracteristicile cele mai importante ale grevei generale a fost împletirea organică a revendicărilor economice cu cele politice. Clasa muncitoare, conștientă de rolul ei istoric, s-a ridicat nu numai pentru eucerirea unor condiții mai bune de muncă și de viață, ci și pentru dobîndirea unei largi libertăți politice acțiunînd în numele întregului popor, pentru înfrîngerea politică a cercurilor reacționare dominante și imprimarea unui curs democratic în dezvoltarea României.

Burghezia și moșierimea și-au dat seama că oprirea grevei generale nu însemna înfrîngerea clasei muncitoare și, cu atât mai puțin, lichidarea mișcării revoluționare din România. Somnificînd în acest sens sinte aperele înveterate ale reacționarilor Argetoianu, pe atunci ministru de interne: „Lupta împotriva grevei este adevărată și zile din ce în ce mai grele ne așteaptă. O știm cu toții la Interne. Conducătorii comunisti exploatează procesul de clarificare a poziției grevei, ei nu se gîndeau o clipă să se dea bătăi”. Însemnătatea luptelor greviste din octombrie 1920 a demonstrat că muncitorimea nu numai că a reușit să înfrîngă, urmiările lor răsfrîngîndu-se pozitiv asupra întregii dezvoltări a mișcării muncitorești din România.

Baza experienței grevei generale a constituit o clarificare politică-ideologică din rîndurile mișcării muncitorești s-a intensificat. Clasa muncitoare a înțeles că vechiul partid socialist, tactica preconizată de el și modul său de organizare nu mai corespundea cerințelor noi etape, că pentru a putea acționa cu succes împotriva claselor exploatare, se impunea ca acest partid să fie profund înnoit, transformat și dezvoltînd tot ce era pozitiv în experiența și tradițiile de luptă ale Partidului Socialist, noul partid trebuia să-și așeze întreaga activitate pe temelia de granit a învățăturii marxist-leniniste, să adopte o politică consecvent revoluționară, să se organizeze în așa fel încît să poată acționa ca detașament de avangardă al clasei muncitoare, capabil să o conducă în lupta pentru emanciparea ei și a întregului popor. Exprîmînd frîmintările din acel timp, din rîndurile clasei muncitoare, ziarul „Socialismul” — redeschiderea sediliilor organizațiilor muncitorești, constituirea unei oamii superioare de arbitraj care să soluționeze revendicările muncitorești.

Trăiește, desigur, remarcat că în organizarea și conducerea grevei s-au manifestat unele săbișnuri, ca rezultat al lipsei de omogenitate din conducerea partidului socialist, al existenței unor concepții și practici reformiste. Bozina, „În timpul grevei toată lumea stă acasă, nu se face nici o demonstrație”, a dus, după cum se știe, la săbișnirea rezistenței muncitorimii, a înlesnit pulverizarea forței acțiunii greviste. Conducerea partidului socialist și a sindicatelor, reflectînd orientarea elementelor oportuniste, a chemat muncitorimea să înceteze greva. Dar în multe localități, acolo unde în fruntea comitetelor de grevă se aflau elemente revoluționare, muncitorii au continuat lupta plină spre mijlocul lunii noiembrie, hotărîți să impună satisfacerea deplină a revendicărilor lor vitale.

Lupta justă a oamenilor muncii s-a bucurat de largă simpatie a opiniei publice. O puternică mișcare de solidaritate cu cei arestați și întemnițați, de protest împotriva samavolniciei guvernului s-a afirmat în întreaga țară, cuprînzînd alături de muncitori, păturile neproletare — intelectualii, memoria, funcționarii. În apărarea greviștilor, la nenumărate procese care li s-au intentat, au acționat juriști de vază ca Radu Rosetti, Dem. Dobrescu, Gr. Junjan, C. G. Costaforu, N. D. Cocea, Vasilescu-Nottara, C. Paraschivescu-Bălăceanu, Băureanu Danea și alții. Ecoul solidarității cu greviștii a răzbătut și în Parlament, unde, pe lîngă deputații socialiști, au exprimat proteste o serie de personalități politice burgheze, cu vederi democratice. Ca una dintre cele mai de seamă acțiuni din acea vreme ale proletariatului internațional, greva generală a determinat manifestări de solidaritate în numeroase țări ale lumii.

Deși nu a dus la satisfacerea tuturor revendicărilor muncitorimii, greva generală din octombrie 1920 a reprezentat un moment hotărîtor spre o nouă ascensiune a mișcării muncitorești, care s-a continuat în viața politică și socială a țării. Ea a constituit o viguroasă și eroică bătălie de clasă a tuturor muncitorilor din România, dîrîr revoluționară și lănelă el industrială. Una dintre caracteristicile cele mai importante ale grevei generale a fost împletirea organică a revendicărilor economice cu cele politice. Clasa muncitoare, conștientă de rolul ei istoric, s-a ridicat nu numai pentru eucerirea unor condiții mai bune de muncă și de viață, ci și pentru dobîndirea unei largi libertăți politice acțiunînd în numele întregului popor, pentru înfrîngerea politică a cercurilor reacționare dominante și imprimarea unui curs democratic în dezvoltarea României.

Burghezia și moșierimea și-au dat seama că oprirea grevei generale nu însemna înfrîngerea clasei muncitoare și, cu atât mai puțin, lichidarea mișcării revoluționare din România. Somnificînd în acest sens sinte aperele înveterate ale reacționarilor Argetoianu, pe atunci ministru de interne: „Lupta împotriva grevei este adevărată și zile din ce în ce mai grele ne așteaptă. O știm cu toții la Interne. Conducătorii comunisti exploatează procesul de clarificare a poziției grevei, ei nu se gîndeau o clipă să se dea bătăi”. Însemnătatea luptelor greviste din octombrie 1920 a demonstrat că muncitorimea nu numai că a reușit să înfrîngă, urmiările lor răsfrîngîndu-se pozitiv asupra întregii dezvoltări a mișcării muncitorești din România.

Dacă în urmă cu 50 de ani, clasa muncitoare din România desfășura bătălii sociale pentru o viață mai bună și libertăți democratice, astăzi ea se afirmă ca forță socială conducătoare în stat, ca principala forță la construcția socialistă, al înfloririi multilaterale a patriei. Tărînimea care cu decenii în urmă se zbătea în nevoi și sărăcie, este astăzi stăpînită pe pămîntul pe care-l munceste cu hărnicie, participă activ, alături de clasa muncitoare la conducerea statului. Făurită în focul luptei pentru instaurarea puterii populare, alături muncitorească-tărînă s-a ridicat pe treptele superioare ca urmare a victoriei noii ordini, a transformărilor intervenite în structura economică și socială. O contribuție de preț la dezvoltarea țării este adusă de intelectualitatea noastră, profund devotată cauzei socialismului.

Rezolvarea în spirit marxist-leninist a problemei naționale, asigurarea deplinei egalități în drepturi a tuturor cetățenilor, fără deosebire de naționalitate, au pus baze solide prieteniei frățești dintre poporul român și naționalitățile conlocuitoare. S-a cimentat trînic unitatea social-politică a întregului popor în jurul partidului comunist, unitate care constituie o puternică forță motrice a societății noastre.

Profundele prefaceri petrecute în țara noastră pun în evidență forța constructivă a poporului român, constituie înclinarea îndelungatelor sale lupte, a muncii sale pline de dăruire pentru asigurarea progresului multilateral al patriei. Ele sînt rezultatul înfăptuirii politicii partidului, o confirmare a structurii a justetei acestei politici, întemeiată pe aplicarea creatoare a principiilor fundamentale ale marxism-leninismului la condițiile concrete ale României, a hotărîrii cu care marile înțelegeri de clasă din octombrie 1920, și cărora le-a fost dat să trăiască zilele de azi ale definitive biruințe a noli ordinei.

Aniversarea a 50 de ani de la greva generală din octombrie 1920 are loc în condiții în care întregul nostru popor își concentrează energiile creatoare pentru îndeplinirea prevederilor de plan pe anul 1970 și realizarea cu succes a întregului cincinal, pentru pregătirea condițiilor de trecere la viitorul plan de cincinal din dezvoltarea economiei naționale. Datorită măsurilor luate de conducerea de partid și de stat, eforturilor susținute ale oamenilor muncii, producția a continuat să crească în ritmuri înalte, în ciuda greutăților provocate de calamitățile naturale. Planul producției industriale pe cele treizeci de trimestre din acest an a fost îndeplinit și depășit, înregistrîndu-se un ritm de creștere de 12,4 la sută, comparativ cu perioada corespunzătoare a anului trecut.

Cea mai înaltă cîștire pe care națiunea noastră socialistă o aduce înaintașilor, tradițiilor revoluționare ale poporului român, este muna plină de abnegație și elan patriotic pentru transpunerea în fapt a programului de edificare a societății socialiste multilaterale dezvoltate, pe pămîntul românesc.

Într-un răstimp istoric scurt, țara noastră a cunoscut profunde prefaceri înnoitoare. Industrializarea socialistă, înfăptuită cu perseverență în acești ani, a determinat schimbarea structurii economiei naționale. Industria

VIZITA TOVARĂȘULUI NICOLAE CEAUȘESCU ÎN R.S.F. IUGOSLAVIA

DINEU OFICIAL ÎN CINSTEA PREȘEDINTELUI NICOLAE CEAUȘESCU

Marti seara, președintele Iosip Broz Tito a oferit în saloanele palatului rezidențial de la Brdo kod Kranj un di-neu oficial în cinstea președintelui Nicolae Ceașescu.

Au participat, din partea română, Ilie Verdet, Emil Drăgănescu, Vasile Vlad, Nicolae Ecobescu, Vasile Sandru, ambasadorul României la Belgrad, și alte persoane oficiale române.

Din partea iugoslavă, au fost prezenți Stane Dolant, Dušan Gligorievici, Sergei Kraiger, Franț Popit, Stane Kavciov, Iakša Petric, Iso Njegovan, ambasadorul Iugoslaviei la București, și alte persoane oficiale iugoslave.

Atmosfera ce a domnit în timpul di-neului s-a caracterizat prin cordialitate, căldură, prietenie.

Președintele IOSIP BROZ TITO și președintele NICOLAE CEAUȘESCU au rostit toas-turi.

Exprimându-și satisfacția pentru prilejul de a saluta pe înaltul oaspete din România prietenă, pentru vizita pe care seful statului român o face în Iugoslavia, tovarășul Iosip Broz Tito a spus că este foarte mulțumit de convorbirile cu președintele Nicolae Ceașescu, convorbiri care vor continua în cursul zilei de miercuri, într-un cadru largit.

Președintele Tito a subliniat că România și Iugoslavia luptă pentru pace, independență și suveranitate. Cele două țări au puncte de vedere identice în legătură cu principalele probleme internaționale și de aceea și convorbirile dintre reprezentanții lor prezintă in-

totdeauna o foarte mare importanță. Cele două țări vecine au interesul și posibilitatea să promoveze și să dezvoltă și mai mult relațiile bilaterale; în colaborarea de până în prezent, pe plan bilateral, au fost realizate succese importante.

Președintele Tito a subliniat apoi că, în ultimii ani, Iugoslavia și România au obținut în dezvoltarea colaborării succese mai mari decât au fost realizate în decenii întregi. În continuare, președintele Tito a arătat că trebuie perseverat pe această cale, respectiv, să se dezvolte și mai mult schimburile reciproce, cooperarea, precum și colaborarea pe plan internațional.

Arătând că, deși România și Iugoslavia nu sînt țări mari, nici din punct de vedere geografic, nici ca număr de locuitori, dar că ele se bucură de un prestigiu deosebit în lume, președintele Tito a subliniat că acest prestigiu este în continuă creștere, printr-o altă și pentru faptul că cele două țări sînt hotărite să-și păstreze independența și să lupte pentru pace între popoare. Cele două țări au de urmat o cale comună.

Permițându-și să ridice acest pahar — a spus președintele Tito — în sănătatea oaspetelui nostru drag, a colaboratorilor săi, pentru prietenia și colaborarea dintre țările noastre!

Mulțumind gazdelor și, în primul rînd, tovarășului Tito pentru invitația de a se întâlni și a face un schimb de păreri asupra stadiului relațiilor dintre România și Iugoslavia, a unor probleme ale vie-

ții internaționale, tovarășul Nicolae Ceașescu a spus:

Împărtășesc pe deplin cele arătate de tovarășul Tito, cu privire la convorbirile pe care le-am avut astăzi: ele au fost deosebit de utile. Este adevărat că ne întîlnim rar. Sigur, putem să recurgem la două soluții: fie să facem vizitele mai lungi, fie să ne întîlnim mai des (tovarășul Tito: „Se poate și una și alta”). Avînd în vedere problemele ce se ridică în viața internațională, cred că soluția de a ne întîlni mai des este cea mai bună în condițiile actuale.

Vorbitorul a subliniat că aceste întîlniri și convorbiri au o mare importanță pentru relațiile dintre țările noastre și pentru dezvoltarea relațiilor cu toate țările socialiste, de întărirea colaborării și unității lor, a unității tuturor forțelor antiimperialiste, de dezvoltarea colaborării cu toate țările, indiferent de orientarea socială. Colaborarea și prietenia dintre țările noastre, dintre noi, au la bază interesele celor două popoare, cit și interesele tuturor forțelor progresiste. Mergînd pe acest drum, servim interesele țării noastre, ale păcii și socialismului.

Îată de ce — a spus tovarășul Nicolae Ceașescu — propun să ridicăm paharul pentru dezvoltarea relațiilor dintre popoarele și partidele noastre, în sănătatea dragii noastre gazde — tovarășul Tito — pentru o colaborare tot mai largă, în toate domeniile de activitate.

România și Iugoslavia — nu se pot găsi soluții de durată în lumea contemporană. De aceea, noi trebuie să căutăm permanent calea de întărire și dezvoltare a colaborării atît în ceea ce privește relațiile economice, tehnico-științifice dintre popoarele noastre, cit și în problemele internaționale.

Subliniind realizările din ultimii ani, în această direcție, tovarășul Nicolae Ceașescu a arătat că ele se datorează faptului că „acționăm în calitate de comunisti, de reprezentanți a două popoare stăpîne pe destinele lor, hotărîte să construiască socialismul și comunismul, așa cum doresc ele și cum consideră că este corespunzător intereselor lor”. În același timp — a arătat vorbitorul — ne preocupăm de dezvoltarea relațiilor cu toate țările socialiste, de întărirea colaborării și unității lor, a unității tuturor forțelor antiimperialiste, de dezvoltarea colaborării cu toate țările, indiferent de orientarea socială. Colaborarea și prietenia dintre țările noastre, dintre noi, au la bază interesele celor două popoare, cit și interesele tuturor forțelor progresiste. Mergînd pe acest drum, servim interesele țării noastre, ale păcii și socialismului.

Îată de ce — a spus tovarășul Nicolae Ceașescu — propun să ridicăm paharul pentru dezvoltarea relațiilor dintre popoarele și partidele noastre, în sănătatea dragii noastre gazde — tovarășul Tito — pentru o colaborare tot mai largă, în toate domeniile de activitate.

SOSIREA LA KRANJ

(Urmare din pag. 1)

cel doi președinți își string cu căldură mințile, se îmbrățișează. Tovarășul Nicolae Ceașescu îl sînt prezentate persoanele oficiale sosite în întîlninare. Un grup de pionieri în costume naționale slovene oferă florii președintelui Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România. Apoi, o gardă militară prezintă onorul. Se întonează imnurile naționale ale României și Iugoslaviei, în timp ce răsună 21 de salve de artilerie, potrivit ceremonialului rezervat șefilor de state. Cei doi președinți trec în revistă garda de onoare.

Coloana de mașini se îndreaptă apoi spre localitatea Brdo de lângă Kranj, unde vor fi găzduiți oaspeții români. De-a lungul traseului, se străbate cunoscutul centru Kranj, situat nu departe de capitala Sloveniei, Ljubljana. Într-un peisaj alpin de mare frumusețe, această localitate milenară, leagăn de veche civilizație slovenă, pulsează astăzi în ritmul viu al prefacerilor socialiste. Este bine cunoscut nu numai în țară dar și peste hotare marelui Combinat de produse electronice și electrotehnice ISCRNA înălțat în acest centru după eliberarea

țării. Mulți dintre muncitorii și tehnicienii acestui vast complex industrial își amintesc cu plăcere de vizita făcută în mai 1968 de tovarășul Nicolae Ceașescu în întreprinderea lor, precum și de cuvintele de prietenăscă prețuire pe care le-a rostit atunci conducătorul partidului și statului nostru la adresa colectivului acestei prestigioase întreprinderi, a cetățenilor orașului.

Astăzi, ei, împreună cu alți locuitori ai orașului, au ținut să-și exprime sentimentele statornice de adîncă considerație față de poporul român, vecin și prieten, să-și manifeste bucuria că localitatea lor este gazda ospitalăriei a întîlnirii dintre conducătorii celor două țări socialiste, unite prin multilaterale și trinitate relații de colaborare. Pe toate străzile orașului, scaldate în lumina unei toamne neobișnuit de însoțite, o mare mulțime de cetățeni cu stegulețe românești și iugoslave, cu buchete de flori, salută cu căldură și dragoste pe solii poporului român, manifestîndu-și, astfel, sentimentele de profundă prietenie față de România socialistă și de adîncă stimă și prietenie față de tovarășul Nicolae Ceașescu.

ÎNTREVEDEREA DINTRE TOVARĂȘII

ILIE VERDET ȘI STANE DOLANT

Ilie Verdet, membru al Comitetului Executiv al Prezidiului Permanent al Comitetului Central al Partidului Comunist Român, prim-vicepreședinte al Consiliului de Miniștri, s-a întîlnit după-amiezi de marți cu Stane Dolant, membru al Biroului Executiv al Prezidiului Uni-

nii Comunistilor din Iugoslavia. La întîlnire au participat Vasile Vlad, șef de secție la Comitetul Central al P.C.R., și Vasile Sandru, ambasadorul Republicii Socialiste România la Belgrad.

Întrevederea s-a desfășurat într-o atmosferă cordială, tovarășească.

ÎNTREVEDEREA DINTRE TOVARĂȘII

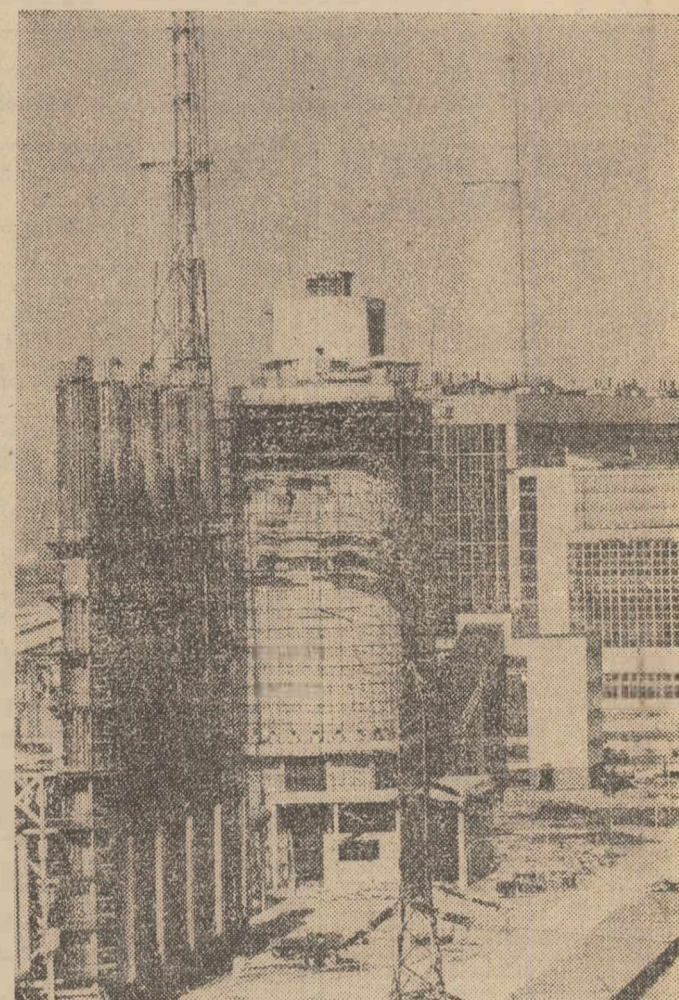
EMIL DRĂGĂNESCU

ȘI DUȘAN GLIGORIEVICI

Emil Drăgănescu, membru al Comitetului Executiv al C.C. al P.C.R., vicepreședinte al Consiliului de Miniștri, președinte al părții române a Comisiei mixte de colaborare economică româno-iugoslavă, s-a întîlnit marți după-amiază cu Dușan Gligorievici, membru al Veei Executive Federale, președintele părții iugoslave a Comisiei

mixte de colaborare economică româno-iugoslavă.

În cadrul convorbirilor, care s-au desfășurat într-o atmosferă cordială, au fost abordate probleme privind stadiul actual și dezvoltarea în continuare a colaborării și cooperării economice între România și Iugoslavia.

Unitate de frunte a industriei românești, Combinatul Chimic din Craiova, de unde reproducem imaginea de mai sus, a dat în primele trei trimestre ale acestui an, o producție su-

plimentară de circa 16 milioane lei. Pînă la sfîrșitul anului chimistii craioveni și-au propus să depășească sarcinile de producție planificate cu peste 30 milioane lei.

UL TIMELE RESTANȚE ÎN RECOLTARE ȘI ÎNSĂMÎNTĂRE, GRABNIC LICHIDATE!

În ultimul timp, activitatea pe ogoare s-a desfășurat cu intensitate sporită. Ziua și noaptea, mecanizatorii și cooperatorii, printr-un efort susținut, au reușit să apropie și mai mult ora la care campania agricolă de toamnă poate fi considerată încheiată. Potrivit datelor centralizate la Ministerul Agriculturii și Silviculturii, reiese că semănatul grîului a fost realizat în proporție de 98 la sută în întreprinderile agricole de stat, iar în unitățile agricole cooperatiste această lucrare s-a efectuat pe 92 la sută din suprafața prevăzută. Concentrarea forțelor și mijloacelor mecanizate în unitățile rămase în urmă, folosirea la maximum a timpului prielnic se impun deosebi în județele SIBIU, MUREȘ, DIMBOVITA, ARGEȘ, MEHEDINTI ȘI GORJ, unde restanțele sînt mai mari, astfel ca în cîteva zile suprafața prevăzută cu grîu să fie realizată integral.

La o confruntare a rezultatelor înregistrate la recoltarea culturilor tîrzii cu cele din campania anului trecut, se poate constata că diferențele sînt abia perceptibile. Ar fi însă prematur să se tragă

concluzia că lucrurile în acest domeniu stau bine. Nu trebuie uitat faptul că ne găsim la o dată cînd ne putem aștepta la o înrăutățire bruscă a timpului. Dacă recoltatul porumbului s-a încheiat în cooperativele agricole din opt județe și se apropie de sfîrșit în altele, totuși pe ansamblul sectorului au mai rămas de realizat aproape 139.000 de hectare. În unele cooperative agricole din județele IALOMITA, CONSTANTA, MUREȘ, MARAMUREȘ, BIHOR și altele au mai rămas „ici, colo” suprafețe mici la prima vedere, dar care adunate dau un total care ar trebui să determine organele agricole să acționeze cu maximă operativitate. În județele MARAMUREȘ, COVASNA ȘI HARGHITA mai sînt suprafețe cultivate cu cartofi, care așteaptă să fie recoltate. Mai mult decît atât. Unele controale efectuate de specialiștii direcțiilor agricole județene au scos la iveală faptul că pe alocuri culesul s-a făcut în mare grabă, astfel că au mai rămas tuberculi în pămînt. Chiar dacă este vorba de 80—100 de kg la hectar, aceste cantități nu sînt de neglijat și prezintă importanță atît pentru unitățile agricole cultivatoare, cit și pentru constituirea unor rezerve mai mari.

Bunăoară, la sfîcla de zahăr, într-o serie de județe, printre care se numără BOTOȘANI, MUREȘ, SUCEAVA, BIHOR, ARAD, NEAMȚ, TIMIȘ ȘI IASI, există un mare decalaj între cantitățile recoltate și cele transportate. În cazul județelor Botoșani și Mureș, aceste cantități reprezintă, bunăoară, 37.000—40.000 tone!

În cooperativele agricole s-a prevăzut ca pînă la venirea iernii să se are, în vederea înșămîntărilor de primăvară, aproape 3,2 milioane hectare. Se constată însă că aceste lucrări — chiar în județele unde înșămîntările s-au încheiat — decurge într-un ritm nesatisfăcător. Aceasta se datorează faptului că se tîrăgănează în unele unități eliberarea terenului, defecțiunile tehnice la tractoare sînt remediate cu întîrziere, cazurile de indisciplina în rîndurile mecanizatorilor fiind destul de frecvente.

Campania de toamnă poate fi considerată încheiată numai atunci cînd s-a terminat recoltarea ultimului hectar sau cînd planul la arături a fost realizat integral. Iată de ce factorii de răspundere de la nivelul județelor, trimisi în unități în această perioadă, trebuie să acționeze cu fermitate în direcția eliminării tendințelor de tergiversare a lucrărilor de sezon, să ia toate măsurile pentru a pune întreaga recoltă la adăpost de intemperii, pentru a crea garanțiile unei recolte sporite în anul 1971.

Ing. TH. MARCAROV

UN EXEMPLU AL COLABORĂRII ÎNTRE STATE ÎNVECINATE — Comentariile presei iugoslave —

„Borba” informează despre vizita pe prima pagină, sub titlul „Ceașescu astăzi în Iugoslavia”. Întîlnirea de azi dintre președinții Ceașescu și Tito — scrie ziarul — reprezintă continuarea unei tradiții a contactelor reciproce la nivelul diferit, caracteristic relațiilor din ultimul deceniu între cele două țări vecine și prietene.

Într-un comentariu intitulat „O dezvoltare continuă”, același ziar scrie: „Se întîmplă foarte rar în viața internațională ca șefii a două state, întîlnindu-se din nou după un an de zile, să poată constata cu satisfacție că tot ceea ce au discutat atunci s-a realizat în practică sau este în curs de realizare, în cele mai bune condiții. Această ocazie o vor avea președinții Ceașescu și Tito, a căror nouă întîlnire reprezintă și o nouă contribuție la tradiția trinită a schimburilor de păreri și a consultărilor în cele mai importante probleme ale vieții internaționale și ale relațiilor bilaterale. Întîlnirea precedentă dintre Tito și Ceașescu a avut loc în septembrie anul trecut la Porțile de Fier, loc ce prezintă importanță atît pentru economia celor două țări, cit și un simbol ale legăturilor de prietenie și al aspirațiilor spre dezvoltarea permanentă și adîncirea acestor relații, scrie ziarul.

Președinții Ceașescu și Tito — relevă apoi ziarul — se întîlnesc într-un moment în care România și Iugoslavia, cit și ei personal, au debîndit rezultate excepționale de bogate, remarcabile în toată lumea, în sfera activității internaționale, activitate inspirată de un țel esențial — tendințele pentru

asigurarea păcii în condițiile unei colaborări mai largi și bazate pe principii de egalitate în Europa și pe celelalte continente”.

Știerea despre vizita tovarășului Nicolae Ceașescu în Iugoslavia este publicată, de asemenea, pe prima pagină, și de ziarul „Politika”. Ziarul publică, de asemenea, o amplă corespondență din București în care se consemnează prefacerile edificatelor din capitala României și sînt prezentate cifre statistice privind creșterea nivelului de trai.

„Aș putea spune — afirmă semnatarul corespondenței — că întreaga Românie contemporană cunoaște un intens efort în vederea dezvoltării economice rapide”. „Nicolae Ceașescu — se spune în continuare în corespondență — are, fără îndoială, popularitatea în România și în lumea întreagă”. Sînt apoi citate cifre privind dezvoltarea schimburilor economice româno-iugoslave.

„Politika Express” publică un comentariu consacrat întîlnirii dintre tovarășul Nicolae Ceașescu și președintele I. B. Tito în care se subliniază importanța și succesul relațiilor de colaborare dintre țara noastră și Iugoslavia.

Ziarul „Oslobodjenje” scrie cu prilejul vizitei tovarășului Nicolae Ceașescu în Iugoslavia că relațiile dintre cele două țări constituie un exemplu al colaborării europene între state învecinate.

Revista bilunară „Medjunarodna Politika”, aparținătoare republicii, reproduce textul integral al prefeței lui Dimce Belovski, membru al Prezidiului U.C.I., la volumul cuprinzînd

lucrări ale tovarășului Nicolae Ceașescu.

În legătură cu vizita tovarășului Nicolae Ceașescu în Iugoslavia, „Viesnik” din Zagreb publică o corespondență intitulată „Porțile de Fier,

punct de trecere. În ultimii ani, economiile Iugoslaviei și României găsesc tot mai mult un limbaj comun”. Corespondența menționează colaborarea rodnică desfășurată între țara noastră și Iugoslavia.

UN MARE RAPSDOD AL POPORULUI NOSTRU

Cu prilejul împlinirii a 90 de ani de la nașterea lui Mihail Sadoveanu

Al. Dima

Făurarul prozei românești ar fi putut desigur să-și pună printre noi și astăzi, cu cele nouă decenii cite au curs de la nașterea lui. E chiar de mirare că longevitatea ce părea că-l caracterizase organele s-a frînt mai curînd decît ne așteptăm. Sorții i-au curmat firul, dar fără nici o răsfîngere asupra operelor și ecorilor ei peste generații. Praful vremelnic s-a scuturat nevolnic, dar aurul creatorului sclipeste mai departe netulburat și recapeare mereu sub alte fete și lumini. De fapt, dacă ne gîndim bine, aniversările și comemorările marilor artiști, în afară de sensul rememorații festive și al aspectului educativ, se miscă pe un alt plan decît cel obișnuit. În timp ce viața rămîne breviar, arla se impune totdeauna ca longă. Integrată definitiv tezaurului etern al nației sale, opera lui Sadoveanu a devenit supratemporală, fără vîrstă și solemnitatea aniversării adaugă doar un accent în plus peste prezența vie și permanentă a scriitorului, în orice moment și în orice epocă.

Ceea ce impresionează de la început, de la cea dintîi privire exterioră, e vastitatea, am spune chiar imensitatea operelor lui Sadoveanu. Ne referim nu numai la numărul volumelor, la dimensiunea fiecărui dintre ele, ci și la varietatea temelor, motivelor și situațiilor în și la spațiul și timpul pe care spiritul scriitorului l-a parcurs din timpuri preistorice și pînă astăzi. E, prin urmare, o vastitate vastă, temporală și spirituală, deopotrivă, pe care uriașă capacitate de cuprindere a scriitorului a înșusit-o, fără eforturi. Prin simplă constatare, trebuie să recunoaștem în această trăsătură a operei o dovadă, o eloquentă analogie cu vastitatea dimensiunilor naturii însăși. Apropo de natură e — după opinia noastră, — o caracteristică profundă și tipică a operei lui Sadoveanu și prin alte laturi ale ei. Iată, de pildă, mai departe și mai cu seamă, concepția despre artă ca expresie a forței creatoare analogă naturii. După cum se știe, conținutul primar al conceptului de „artă”, cel implicit în însăși etimologia termenului, scoate în relief aspectul artificial, iscusință, îndemnarea, „talentul”, dar și moșteșugul artistului. În această accepțiune nu apare decît parțial definiția autentică a artei. Opera lui Sadoveanu contrazice însă, în mod esențial, această opțiune. Nimic artificial, nici o iscusință, îndemnare sau abilitate nu apare explicit în actual său creator. Totul se desfășoară, dimpotrivă, normal, firesc — și moșteșugul, în măsura în care se amestecă totuși, se înșiră în aerul aspectului natural. Nu avem impresia „literaturii” în sensul concepției, în creație emănînd parca direct aburul naturii. Căci Sadoveanu e străin de „novele” în sens cărtăresc, e scrie „povești” în sens popular, nu încheagă „romane” propriu-zise de integrat în istoria literară a speciei, ci desfășoară dintr-o dată, într-o singură mișcare, pe spațiul mai întins, gîndul mai bogat al unor întîmplări care ar fi putut avea loc. Nicăieri nu apare mai limpede, ca aici, străvechiul adagiu al lui Aristot cu privire la verosimilitate: istoria cu-

prinde fapte ce s-au produs în realitate, poezia fapte ce s-ar fi putut produce oricînd. Diferența elogiabilă, în fond, capacitatea artei de a crea după chipul naturii. Creator al unei opere de via-gorie și de dimensiuni realității, Sadoveanu nu se putea închide între limitele strîmte ale individualismului de tip romantic sau de cel al succedaneelor sale. Orientatul a trebuit, de aceea, din impuls interior, să se lărgească nu numai prin extinderea materială în timp și spațiu, ci și prin cuprinderea socială a cit mai multor clase și pături, de la sate și orașe. Nu e vorba însă, desigur, de o îmbrățisare neutră și indiferentă a acestora, ci de o ierarhizare implicată din punctul de vedere al funcției lor în comunitate, a capacității de progres sau regres, înfățișate mai ales sub unghiul unei implacabile justiții sociale. Simțămîntul dreptății pecețuiește, de altfel, la Sadoveanu esența umanității însăși, alcătuiindu-se după opinia noastră — cheagul întregii lui opere.

Această concepție despre artă ca natură l-a determinat, de asemenea, să devină așa cum s-a spus de numeroase ori, rapsodul poporului său. Înrădăcînat adînc între realități, scriitorul a exprimat mai ales pe cea dintîi dintre acestea: specificul națiunii sale. Propunînd o astfel de interpretare, vrem să atragem atenția asupra profundității, organicității și autenticității răsfîngerii poporului în arta sa. Obiectiv, adică, prin tematică — deopotrivă prin cadrul natural ca și prin cel istoric și social — și subiectiv prin concepția de viață în care se adună altele fire specifice, Sadoveanu reflectă realitățile, dar și virtualitățile națiunii sale în modul cel mai natural. Învățămîntele se impun de la sine, fără declarații și aspecte lozincare.

Desigur, printre cele mai înalte calități ale operei sînt, venite, cele stilistice — lingvistice au fost totdeauna remarcate. Nu voim să repetăm aci observații arhicunoscute, dar nu putem să nu reliefăm și noi, în linii subliniate, farmecul specific de neîmîit al limbii poporului român, răsfrînte în opera lui Sadoveanu. Ca orice farmec, nici acesta nu poate fi analizat rațional, dar prezența lui se impune de la sine, învaluitor. Cum se poate explica faptul că marelui făuror a realizat sinteza artistic-lingvistice care cuprind

valorile limbii noastre din toate epocile și din cadrul tuturor ramurilor poporului ca dînt-o „Dacie” integrală perpetuată pînă astăzi?

În prefața la „Romane și povești istorice” (1961), Călinchea spunea cu plasticitate: „Cea mai uimitoare izbîndă a lui Mihail Sadoveanu este aceea cu privire la limbă. Dacă Ștefan cel Mare și Sfîntul s-ar scula din mormînt și ar vorbi române, am încredințarea că pe noi nu ne-ar pricepe, dar pe Mihail Sadoveanu, da”. Și apoi: „Ștefan cel Mare n-ar înțelege unele cuvinte și fără îndoială multe idei spuse cu complexă naivitate, dar ar avea sentimentul neted că limba zugrăvitorului său nu s-a rupt în încheieturile ei fundamentale de aceea pe care el însuși o vorbea, trăind”.

Este apoi surprinzătoare, am spune, „complexitatea” operei sadovene și mai ales faptul că aceasta își trage seva nu din complicații carturariști, ci paradoxal dintr-o umitoare simplitate. Complexitatea se vădește, de pildă, prin nedumerirea unor cercetători care și opun, nu fără să vrea, caracterizările și nu mai știu cum să-l califice — pe scriitor, drept realist, romantic, amestec de ambele, sau clasic, cu limite, deși evident că toate acestea se interferează exprimînd încă o dată, fiecare, epitetul de „naivitate”.

Să observăm, în sfîrșit, că epoca noastră a redescoperit și omagiat, cu noi accente, acest expresiv aspect al operei lui Sadoveanu, exponent semnificativ al capacității naturii de a crea prin spiritul uman.

Întâlnire la C.C. al P.C.R.

Marti la prânz, delegația P. C. Peruvian, condusă de tovarășul Jorge del Prado, secretar general al partidului, s-a întâlnit la Comitetul Central al P.C.R. cu tovarășii Paul Niculescu-Mizil, membru al Comitetului Executiv, al Prezidiului Permanent, secretar al C.C. al P.C.R., Ghizela Vass,

membru al C.C. al P.C.R. și Constantin Vasiliu, adjunct de șef de secție la C.C. al P.C.R. Întâlnirea, care a prilejuit o informare reciprocă cu privire la activitatea actuală a P. C. Român și P. C. Peruvian, a decurs într-o atmosferă de prietenie tovarășească.

Expoziția cărților sovietice

Ateneul Român adăpostește începând de marți „Expoziția cărților sovietice” închinată centenarului nașterii lui V. I. Lenin. Expoziția, organizată de Comitetul de Stat pentru Cultură și Artă, se înscrie în cadrul programului de schimburi culturale între România și U.R.S.S. și urmează după expoziția de carte românească, deschisă în vara anului trecut la Moscova și Riazan.

Cele 2000 de volume din domeniul literaturii social-politice, tehnico-stiințifice, beltristice și din domeniul artelor prezente în expoziție, oferă o imagine deosebită de activități propagandistice pe care o desfășoară cele 130 de edituri din U.R.S.S., țară care deține locul întâi în lume la producția de carte și unde s-au tipărit în anul socialismului peste 33 miliarde de volume. La loc de frunte se află expuse operele lui V. I. Lenin, precum și cărți despre viața

și activitatea sa, apărute în limbile a zece de popoare din lumea întreagă.

La vernisaj au participat membri ai conducerii Comitetului de Stat pentru Cultură și Artă, ARLUS, al Institutului român pentru relațiile culturale cu străinătatea, funcționari superiori din Ministerul Afacerilor Externe, directori de edituri, alți oameni de artă și cultură, ziariști.

Au fost de față A. V. Basov, ambasadorul Uniunii Sovietice la București și membri ai ambasadelor, șefi ai unor misiuni diplomatice și alți membri ai corpului diplomatic.

Cu acest prilej au vorbit Ion Dodu Bălan, vicepreședinte al Comitetului de Stat pentru Cultură și Artă, și V. K. Grudinin, prim vicepreședinte al Comitetului pentru tipăriți al R.S.F.S.R., conducătorul delegației sovietice sosită cu această ocazie în țara noastră. (Agerpres)

Primire la Consiliul de Miniștri

Vicepreședintele Consiliului de Miniștri, Janos Fazekas, a primit marți dimineață pe Alexander Farkas, președintele firmei „Alexander” din S.U.A. și Louis Powell, vicepreședinte al aceleiași firme, care se află în țara noastră.

La primire, au luat parte Ion Crăciun, ministrul Industriei ușoare, Nicolae Bnea, prim-ad-

junct al ministrului Industriei ușoare și Iosif Steinbach, director general al Combinatului de confecții și tricotate București.

Cu acest prilej au fost abordate unele probleme referitoare la colaborarea și cooperarea între firme americane și întreprinderi românești de industrie ușoară.

Cu prilejul vizitei în țara noastră, oamenii de afaceri americani Alexander Farkas, președintele firmei „Alexander” și Louis Powell, vicepreședinte al firmei, au avut o convorbire cu redactorul Agenției române de presă, „Agerpres”, Petru Uilăcan.

Răspunzând unei întrebări referitoare la impresiile culese în întreprinderile de confecții vizitate, președintele firmei a declarat: „Găsește calitatea produselor la un nivel foarte înalt. Sintem mulțumiți de modelele care ne-au fost prezentate. Am apreciat nivelul înalt al procesului tehnologic și al productivității muncii, precum și modul de organizare a producției la Combinatul de confecții din București.

La rândul său, vicepreședintele firmei a menționat: „Consider că am găsit la dumneavoastră po-

stibilități concrete de a face comerț a spus în continuare dl. Alexander Farkas, și pentru început am încheiat unele contracte pentru importul a diverse articole de îmbrăcăminte de 400.000 de dolari. Totodată, am purtat discuții referitoare la posibilitățile încheierii unor noi tranzacții. Sintem siguri că producția industriei ușoare românești vor fi apreciate pe piața americană, că există posibilități mari ca în anul viitor să dezvoltăm relațiile cu întreprinderile dumneavoastră.

În scopul dezvoltării legăturilor noastre comerciale, a adăugat dl. Louis Powell, în lunile ianuarie-februarie vor veni în România specialiști americani din alte sectoare ale industriei ușoare. Totodată, intenționăm să organizăm în cadrul misiunii noastre o expoziție de produse românești pentru a fi bine cunoscute de publicul american.

Ministerul Petrolului a îndeplinit planul cincinal la producția globală

Ministerul Petrolului a îndeplinit sarcinile prevăzute în planul cincinal 1966-1970 la producția globală industrială. În telegrama adresată cu acest prilej Comitetului Central al Partidului Comunist Român, tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU, se arată între altele că, potrivit datelor preliminare, până la sfârșitul acestui an se vor livra suplimentare produse petroliere în valoare de circa 2 miliarde lei, ceea ce reprezintă fizic aproape 500.000 tone (lei), peste 4 miliarde mc gaze naturale, 220.000 tone benzine, 85.000 tone uleiuri minerale, 73.000 tone hidrocarburi aromatice și alte importante cantități de produse petroliere solicitate de consumul intern și la export.

În această perioadă, odată cu urmărirea realizării sarcinilor fizice cantitative, s-au îmbunătățit indicatorii de eficiență economică. Productivitatea muncii la activitatea industrială a

fi în 1970 cu 36 la sută mai mare decât în anul 1965, depășindu-se cu mult sarcina de creștere a productivității muncii prevăzută în planul cincinal pentru acest an.

În actualul cincinal au fost date în funcțiune rafinăriile din Pitești, rafinaria Crisana de la Suplacu de Barcău, complexul de cracare catalitică, complexul de majore a producției de xileni și instalația de cocare de la Rafinaria Brazi, instalațiile pentru fabricarea uleiurilor de la Rafinaria Ploiești.

Succesele obținute, se arată în telegramă, s-au datorat sprijinului permanent acordat de conducerea de partid și de stat, muncii energice, deosebit de înaltă a personalului, sprijinul și contribuția pentru noi un factor mobilizator în dezvoltarea continuă a tuturor sectoarelor industriei petroliere.

Asigurăm conducerea partidului și statului nostru, pe dumneavoastră, tovarășe secretar general, că petroliștii, consecvenți tradițiilor de luptă și muncă, nu vor precupeți nici un efort și răspundere pentru îndeplinirea exemplară a sarcinilor care le revin.

MANIFESTĂRI CONSACRATE SEMICENTENARULUI PARTIDULUI

În întîmpinarea semicentenarului partidului, instituțiile de artă din Botoșani pregătesc un ciclu de spectacole cu lucrări inspirate din realizările poporului nostru în anii socialismului, lucrări ale dramaturgiei originale, închinată patriei și partidului.

Teatrul de stat „Mihai Eminescu” va prezenta, în premieră pe țară, piesele „Primăverile se-ntor” de Alexandru Voitiș și „Duet” de Andi Andrieș. De asemenea, va fi pus în scenă un spectacol literar-muzical intitulat „Anii libertății” de Vasile Nicorovici și vor fi organizate recitările de versuri patriotice. De asemenea, Filarmonica de stat va prezenta în premieră pe țară „Oratoriul libertății” de Radu Paladi.

Dirijorul Igor Markevitch la București

Așa cum s-a mai anunțat, în aceste zile se află în Capitală, ilustrul dirijor Igor Markevitch. Binecunoscut publicului nostru, artistul este una din figurile proeminente ale artei interpretative contemporane. Șef de orchestră, pedagog de renume mondial, participant de prestigiu la numeroase Festivaluri muzicale internaționale, deținător al unor înalte distincții pentru înregistrări pe discuri, Igor Markevitch va conduce concertele Orchestrei simfonice a Radioteleviziunii din zilele de astăzi, 4 și 5, și 6, 5 noiembrie, avînd în program oratoriul „Creațiunea” de Josef Haydn, Solisti: Emilia Petrescu, Valentin Teodorian, Helge Böhm. Își va da con-

INDUSTRIA JUDEȚULUI NEAMȚ ȘI-A REALIZAT ANGAJAMENTELE SUPPLEMENTARE PE 1970

Comitetului Central al Partidului Comunist Român, tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU

Oamenii muncii din Industria Județului Neamț și-au realizat angajamentele suplimentare pe 1970 cu două luni înainte de finele anului. În numele lor, Comitetul județean Neamț al P.C.R. a adresat o telegramă Comitetului Central al Partidului Comunist Român, tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU, în care se arată între altele, că până la sfârșitul lunii octombrie planul a fost depășit cu 313 milioane lei la producția globală industrială și cu 309 milioane lei la producția marfa.

Au fost realizate peste prevederi 12.200 tone țevă din oțel, 2.150 tone fibre chimice, 1.500 tone amoniac, 6.800 tone îngrășăminte cu azot în substanță activă, 13.400 tone ciment, 38 milioane cărămizi și blocuri ceramice, 8.800 mc cherestea și alte produse. Indicele planificat de creștere a productivității

muncii a fost îndeplinit în proporție de 104,7 la sută. Măsurile adoptate pentru reducerea consumurilor specifice de metal, material lemnos, energie electrică, combustibil și alte materii prime și materiale au avut ca rezultat obținerea pe-te plan. În decursul a nouă luni a 20 milioane lei economii la prețul de cost și 111 milioane lei beneficii. Toate capacitățile de producție planificate în acest an au fost realizate în termen și înainte de termen. Realizările de până acum constituie o bază temeinică pentru încheierea cu succes a ultimului an al actualului cincinal și pregătirea condițiilor necesare îndeplinirii planului pe 1971.

Vă asigurăm și cu acest prilej, stimate tovarășe Nicolae CEAUȘESCU, se arată în încheiere, că, avînd călăuză vastul și dinamizatorul program stabilit de Congresul al X-lea al partidului, înfrunțind cu activitatea neobosită pe care dumneavoastră însuși o desfășurați pentru continuă dezvoltare a României Socialiste și creșterea prestigiului ei pe plan internațional, comunistii, toți oamenii muncii din județul Neamț își vor depune și în viitor întreaga putere de muncă în slujba înfruntării nobilului țel al faimei societății socialiste multilaterale dezvoltate în patria noastră.

cursul Corul Radioteleviziunii dirijat de Aurel Grigoraș.

Reinnoiți-vă abonamentul pentru anul 1971 la ziarul

România liberă
BOTOȘANA, CONSILIUL NAȚIONAL AL FRONTALII UNITĂȚII SOCIALISTE

Abonamentele se primesc la toate oficiile și agențiile P.T.T.R. de la orașe și sate, factorii poștali, difuzorii de presă din întreprinderi și instituții.

INDUSTRIA LOCALĂ

(Urmare din pag. 1)

nu înseamnă altceva decât pagubă.

— Desigur, după cum tot pagubă înseamnă și stocurile pe care le au întreprinderile de industrie locală la producția de spații. În toate județele producătoare s-au acumulat stocuri care se ridică la zeci de mii de metri cubi.

— Problema a mai fost semnalată și anul trecut. De ce s-a continuat să se producă fără desfacere asigurată?

— Acum nu se mai produce spații, deși, într-o zi, unitățile agricole vor reveni cu comenzi. O situație similară a apărut și în producția de cablu de teracotă unde, din cauza nepreluării lor de către unitățile comerciale, s-au acumulat stocuri ce depășesc 100.000 unități.

— Nu s-ar putea încerca desfacerea acestei producții prin magazinele proprii ale industriei locale?

— Inițiativa în acest sens a fost luată. Este drept, destul de timidă și nu în toate județele. În afara desfacerii prin propriile magazine se vor mai folosi și schimburi de intermedieri de măruri ale întreprinderilor industriei locale.

Asadar, o bună parte din capacitățile de producție ale industriei locale nu și pot desfășura, în aceste ultime luni ale anului, o activitate normală fie din cauza unor beneficii care întîrzie să-și ridice produsele ce le-au comandat, fie din cauza unei lipse de preocupare la furnizorii pentru descoperirea la timp a unor beneficiari care să le cumpere produsele. Pentru a nu se pierde nici o zi din acest timp prețios care ne mîlă desparte de sfîrșitul anului și pentru că, în bilanțul de valori materiale al economiei noastre, industria locală să-și aducă o contribuție substanțială, la nivelul capacităților sale de producție, este absolut

Un mesaj din Oceanul Indian

(Urmare din pag. 1)

fără întîrzieri în sala mașinilor, au descoperit defecțiunea se spîrșește cilindrul numărul 6 de la motorul principal. Situația era alarmantă. Vîntul se întesca, valurile creșteau.

Hotărîrea a fost luată. Cu grijă, cu răspundere, bărbătește.

Vom înlocui cilindrul în mijlocul oceanului, a spus comandantul după ce s-a sfîrșit cu cei mai pricepuți navigatori.

Fără forță de propulsie, cu motoarele oprite, navea se înclină, cînd într-o parte cînd în cealaltă. Păstrîndu-și cu greu echilibrul, marinarii au continuat munca timp de 13 ore. Întregul echipaj — de la mecanicii la electricieni, de la motoristi la timonieri — a luat parte cu eroism la acțiunea de înălțare a avariei.

Cînd motoarele au pornit din nou, pe caragau „București” radiotelefonistul a transmis serviciu de la Navrom, Constanța recepționarea unui mesaj lapidar din apele Oceanului Indian: „Pistonul înlocuit. Rezultate bune. Continuum, normal, căldura spre Japonia”.

Adunări festive cu prilejul zilei de 7 Noiembrie

Marți după-amiază, la Fabrica de antibiotice din Iași, a avut loc o adunare festivă consacrată celei de-a 53-a aniversări a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie. La care au participat numeroși muncitori, ingineri și tehnicieni din cadrul fabricii.

Au fost de față membri ai Ambasadei U.R.S.S. la București.

Semnificația acestui mare eveniment din istoria omenirii a fost evocată de Maria Ghilgor, președinte al Comitetului sindicatului de la fabrica ieșeană de antibiotice. Ea a relevat lupta oamenilor muncii din țara noastră, dusă sub conducerea partidului pentru triumful cauzei ideilor marxism-leninismului. În numele colectivului fabricii, vorbitoarea a adresat un cald salut oamenilor muncii din țara prietenă cu ocazia zilei de 7 noiembrie.

În continuare, V. N. Pașin, consilier al Ambasadei U.R.S.S. la București, a înfățișat succesele obținute de poporul sovietic în construcția comunismului. În cuvîntul său, vorbitorul s-a referit, de asemenea, la legăturile tradiționale de prietenie dintre poporul român și popoarele Uniunii Sovietice, exprimîndu-și convingerea că ele se vor adînci pe baza principiilor marxism-leninismului și internaționalismului proletar.

Marți seara, a avut loc, în sala Teatrului „Maria Filotti”, din Brăila, o adunare populară consacrată celei de-a 53-a aniversări a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie.

La adunare au luat parte numeroși oameni ai muncii din orașul Brăila, precum și delegația Asociației de prietenie sovieto-române, care se află în țara noastră pentru a participa la manifestările ce vor avea loc cu prilejul acestei aniversări.

Despre marea însemnată a Revoluției Socialiste din Octombrie, despre semnificația ei în istoria omenirii a vorbit tovarășul Mihai Nicolae, membru al C.C. al P.C.R., prim-secretar al Comitetului județean de partid Brăila, care a transmis un cald salut oamenilor muncii sovietici, cu prilejul aniversării zilei de 7 noiembrie.

Au luat apoi cuvîntul V. I. Konotop, membru al C.C. al P.C.U.S., prim-secretar al regiunii Moscova al P.C.U.S., președinte Asociației de prietenie sovieto-române, conducătorul delegației acestei asociații care face o vizită în țara noastră. Vorbitorul a relevat succesele oamenilor sovietici pe frontul vast al construcției comuniste. Conducătorul delegației sovietice a urat oamenilor muncii din orașul Brăila, poporului român, noi succese în opera de edificare a socialismului.

AGENDA ZILEI • AGENDA ZILEI

Ministrul afacerilor externe al Republicii Socialiste România, Corneliu Mănescu, a adresat ministrului afacerilor externe al Republicii Polone, Ștefan Jedrychowski, o telegramă de condoleanțe în legătură cu tragica înțetare din viață a lui Zygfryd Wolniak, adjunct al ministrului afacerilor externe al Republicii Polone.

În sărbătorirea cu afaceri ad-interim al Republicii Populare Democratice Coreene la București, Pak Bon Son, a oferit marți la amiază o masă cu prilejul împlinirii a 22 de ani de la stabilirea relațiilor diplomatice între Republica Socialistă România și Republica Populară Democrată Coreeană.

Au luat parte Mihai Marin, adjunct al ministrului afacerilor externe, funcționari superiori din Ministerul Afacerilor Externe, Ministerul Comerțului Exterior, generali și ofițeri superiori.

Ion Iliescu, prim-secretar al Comitetului Central al Uniunii Tineretului Comunist, ministrul pentru problemele tineretului, a părăsit marți seara Capitala, îndreptîndu-se spre Budapesta, unde va lua parte la sesiunea festivă consacrată celei de-a 25-a aniversări a Federației Mondiale a Tineretului Democrat.

Marți a părăsit Capitala îndreptîndu-se spre patrie Ioana Sandanu, președinta Frontului Femeilor Peruviene și Tatiana Norka Bustamante, secretara Uniunii Populare a Femeilor din Peru, care, la invitația Consiliului Național al Femeilor au făcut o vizită în țara noastră.

Orchestra simfonică a Filarmonei de stat, din Ploiești, a prezentat marți seara un concert extraordinar, cu concursul violonistului sovietic Solomon Snitkovski, laureat al Concursului internațional „George Enescu” — 1958. Violonistul sovietic a interpretat, de la Bela Bartok, în primă audiență, simfonia spaniolă pentru vioară și orchestră de Ed. Lalo și Tocata pentru orchestră de C. Silvestri.

Delegația Ministerului Turismului și Spectacolelor din Italia, condusă de dr. Gianni Uvardi, subsecretar de stat la acest minister, a sosit în județul Suceava unde a vizitat monumentele istorice și de artă și a avut o întrevedere cu Dumitru Ciobanu, vicepreședinte al consiliului popular județean Suceava.

CUM VA FI VREMEA

Aspectul călduros al vremii se va menține și în următoarele 24 de ore. Căderea va fi variabilă. Innostrul mai accentuat se va produce la nordul și estul țării unde vor cădea ploi locale. Vîntul va sufla potrivit cu intensificări în jumătatea de nord. Temperaturile minime vor fi cuprinse între 3 și 13 grade, iar maximele între 8 și 18 grade în jumătatea de nord și între 15-24 în rest.

TELEVIZIUNE

12. Potbul — transmisiuni de la meciurile Steaua-P.S.V. Eindhoven (19.00), orele 9 — 11.15 — 13.30; Cercul va fi variabil. Innostrul mai accentuat se va produce la nordul și estul țării unde vor cădea ploi locale. Vîntul va sufla potrivit cu intensificări în jumătatea de nord. Temperaturile minime vor fi cuprinse între 3 și 13 grade, iar maximele între 8 și 18 grade în jumătatea de nord și între 15-24 în rest.

12. Potbul — transmisiuni de la meciurile Steaua-P.S.V. Eindhoven (19.00), orele 9 — 11.15 — 13.30; Cercul va fi variabil. Innostrul mai accentuat se va produce la nordul și estul țării unde vor cădea ploi locale. Vîntul va sufla potrivit cu intensificări în jumătatea de nord. Temperaturile minime vor fi cuprinse între 3 și 13 grade, iar maximele între 8 și 18 grade în jumătatea de nord și între 15-24 în rest.

CINEMATOGRAFE

RENAȘTEREA, VERA KIROVA, RA-CHETA DE ARGINT, SPRE SOARE ZBURAT, INVINGĂTORII, MINI-VOLE, TRAI, DECELE, PERFORMANȚE, DUA, TREI, DECELE, TIMPUL ARTA (15.01.01), orele 9 — 21 în continuare. DE SAPTE ORI SAPTE: Excelsior (19.00), orele 9 — 11.15 — 13.30; 16 — 18.30; 20.45; Aurora (35.04.06), orele 9 — 11.15 — 13.30 — 15.45 — 18.30; 20.45; Modern (23.71.01), orele 9.15 — 11.30 — 13.45 — 18 — 18.15 — 20.30. VALERIA PĂPĂȘILOR: Victoria (16.28.79), orele 8.45 — 11.30 — 14.30 — 17.30 — 20.15. IN ARȘITA NOPTII: Central (14.12.26), orele 8.45 — 11 — 13.30 — 16 — 18.30 — 20.45; Grivita (17.08.58), orele 10.30 — 16 — 18.15 — 20.30. IN UMBRA CĂLĂULUI: Lumina (16.23.35), orele 9 — 16 — în continuare — 18.15 — 20.30. ANUL TRECEUT LA MARIENBAD: Doina (16.35.38), orele 11.30 — 13.45 — 16 — 18.15 — 20.30. PROGRAM DE DEȘENE ANIMATE: Doina, ore 10.

SPORT • SPORT • SPORT

Azi, la București și Arad Ce vor face Dinamo, Steaua și U.T.A.?

Nu ne amintim ca echipele noastre de club anajate în competițiile europene să se fi găsit vreodată, toate la un loc într-o împrejurare afit de dificilă ca aceea în care se află azi U.T.A., Dinamo și Steaua. Învinse categoric în partidele susținute în deplasare, la scoruri greu recuperabile, cele trei echipe românești au azi o misiune extrem de grea în tentativa ce o fac de a anula severul handicap cu care vor începe meciurile. Practic este greu să credem că vreuna dintre ele va putea obține calificarea, rămîndu-le, totuși, perspectiva unor victorii. Fotbalul fiind însă domenii tuturor posibilităților, fiind sportul celor mai neașteptate rezultate, n-ar fi exclus să gustăm azi satisfacția unei calificări. Cu acest gînd, credem noi, ar trebui să pășim

pe teren cele trei echipe. Cu dorința de a lupta pînă la epuizare pentru a realiza performanțe în care aproape nimeni nu îndrăznește să creadă, performanțe care sînt în- sã la îndemîna lor, beneficiind de astă dată de ambianța favorabilă a propriului teren. Noi le dorim ca eforturile ce le vor depune azi să fie în-cununate de succes.

Spectatorii bucureșteni au prilejul de a fi martori la unul dintre cele mai atractive cuplaje internaționale programate vreodată la noi. Mai în- ții ei vor urmări pe gazonul stadionului „23 August” evoluția echipelor Steaua și P.S.V. Eindhoven, de la ora 12, iar în continuare — de la ora 14.15 — jocul dintre Dinamo București și Liverpool. Posturile noastre de radio vor transmite, pe programul I, cu începere

de la orele 14.10, aspecte de la meciurile Dinamo-Liverpool și U.T.A.-Steaua roșie Belgrad. Televiziunea va transmite în direct meciurile Steaua-Eindhoven și U.T.A. — Steaua roșie Belgrad, iar de la ora 16.15 înregistrarea pe te- lerecording a întîlnirii Dinamo — Liverpool.

ION BOCIOACA

ȘTIRI

• **ASERARA**, în sala Floreasca, în penultima reuniune a campionatelor naționale de box, au fost înregistrate următoarele rezultate tehnice: V. Rădulescu b.p. V. Ivan; C. Gruescu b.p. M. Popescu; A. Dumitrescu b.p. A. Moraru; G. Pometu b.p. M. Grigore; C. Cutoș b.p. A. Vasile; P. Dobrescu b.p. A. Iosub; I. Coraci b.p. V. Butu; G. Călin b.p. E. Constantinescu; H. Stăncu b.p. V. Teuceanu; A. Năstac b.p. I. Olteanu; I. Alexe b.p. I. Dascălu și A. Prohor b.p. A. Iancu.

Finalurile se vor desfășura tot, de la ora 19.

• **CU PRILEJUL** unui concurs desfășurat la Moscova, tînrul halterofil sovietic Iuri Kozin a stabilit un nou record mondial la categoria grea, stînd „împins”, cu performanța de 200,5 kg.

• **LA CHIȘINĂU** s-a disputat cea de-a 4-a etapă a competiției internaționale de motocross „Cupa Dunării”. Victoria a revenit echipei U.R.S.S. (Moiseev, Rudev, Kavnov) — 12 puncte, urmată de Bulgaria — 38 puncte, România — 95 puncte, Iugoslavia și Ungaria.

TEATRE

TRAVIATA: Opera Română (16.48.20), ore 19.30; SINGE VIENEZ: Teatrul de Operă (14.00.00), ore 19.30; CATIEȚII DE LA HUNULEȘTI: Teatrul Național „Vasile Alecsandri” din Iași la sala Palatului, ore 9; NOAPTEA IGUANEI: Teatrul Național „Vasile Alecsandri” din Iași la sala Teatrului Gilești, ore 9; TARTUFFE: Teatrul Național „Vasile Alecsandri” din Iași în sala comediei a Teatrului Național „I.L. Caragiale”, ore 20; CHER ANTOINE: Teatrul de Comedie

(16.64.60), ore 20; IUBIRE PENTRU IUBIRE: Teatrul „Lucia Sturdza Blandaru” sala din bd. Șchitu Magu-tescu (14.60.00), ore 20; PREȚUL GRĂDINA CARABU: Teatrul „C. Tănase”, sala Savoy (15.56.78), ore 19.30; STAR CIRCUS 70: Cercul GLOBE, Teatrul „C. Tănase”, sala (11.01.20), ore 19.30; STROP DE LUNĂ: Teatrul „C. Tănase”, sala din Calea Victoriei 174 (15.04.18), ore 19.30.

